

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie C - Número 43
6 de març de 2013

Comissió d'Igualtat de les Persones

Presidència de la I. Sra. Marta Ribas Frías

Sessió núm. 2

SUMARI

Elecció

del secretari o secretària de la comissió (tram. 411-00001/10) p. 3

Sol·licitud de compareixença

de la presidenta de l'Institut Català de les Dones perquè informi sobre el Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015 (tram. 356-00014/10) p. 3

Sessió informativa

amb la consellera de Benestar Social i Família sobre els objectius i les actuacions del departament en l'àmbit de les polítiques d'igualtat (tram. 355-00017/10) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 2

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i onze minuts. Presideix Marta Ribas Frías, acompanyada del vicepresident, Sergio Santamaría Santigosa, i de la secretària, Gemma Calvet i Barot. Assisteix la Mesa el lletrat Xavier Muro i Bas.

Hi són presents els diputats Ramona Barrufet i Santacana, Violant Cervera i Gòdia, Anna Figueras i Ibàñez, Montserrat Ribera i Puig, Maria Dolors Rovirola i Coromí, Joan Maria Sardà i Padrell i Anna Solé i Ramos, pel G. P. de Convergència i Unió; Rosa Amorós i Capdevila i Anna Simó i Castelló, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Montserrat Capdevila Tatché, Marina Geli i Fàbrega i Eva Granados Galiano, pel G. P. Socialista; Dolors López Aguilar, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds -Esquerra Unida i Alternativa; Inés Arrimadas García, pel G. P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibàñez, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió la consellera de Benestar Social i Família, Neus Munté i Fernández, acompanyada de la presidenta de l'Institut Català de les Dones, Montserrat Gatell Pérez.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Composició de la Comissió d'Igualtat de les Persones (tram. 411-00001/10). Elecció del secretari o secretària de la comissió.

2. Sol·licitud de compareixença de la presidenta de l'Institut Català de les Dones davant la comissió que correspongui perquè informi sobre el Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015 (tram. 356-00014/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

3. Sessió informativa de la Comissió d'Igualtat de les Persones amb la consellera de Benestar Social i Família sobre els objectius i les actuacions del departament en l'àmbit de les polítiques d'igualtat (tram. 355-00017/10). Consellera del Departament de Benestar Social i Família.

La presidenta

S'obre la sessió.

Abans que fem la compareixença avui de la consellera, tenim un parell de punts, que hem de fer la votació, i, per tant, doncs, avançaríem aquests dos punts i així després fem un petit recés perquè puguem entrar la consellera, i els acompanyants, i passem a la compareixença.

Elecció

del secretari o secretària de la comissió
(tram. 411-00001/10)

Un primer punt de l'ordre del dia, que és sobre la composició de la Mesa, de fet, de la Comissió d'Igualtat i de la Mesa; hi ha hagut canvi per la secretària de la Mesa, i tenim una nova proposta que, si no hi hagués cap oposició, podríem aprovar per assentiment: per part

d'Esquerra Republicana es proposa que sigui la Gemma Calvet i Barot, la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Alguna intervenció? Es pot aprovar per assentiment? Sí? *(Pausa.)*

Sol·licitud de compareixença

de la presidenta de l'Institut Català de les Dones perquè informi sobre el Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015 (tram. 356-00014/10)

I un segon punt de l'ordre del dia, que és la sol·licitud de compareixença de la presidenta de l'Institut Català de les Dones davant de la Comissió d'Igualtat de les Persones, a proposta del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Hi hauria algun comentari, alguna paraula? Podem aprovar-ho també per assentiment? *(Pausa.)* Perfecte.

Doncs, això sí, ara aturem, suspenem la sessió per un minutet, dos minutets, que puguem entrar la consellera i l'equip, i reprenem amb la compareixença.

La sessió se suspèn a les quatre de la tarda i dotze minuts i es reprèn a un quart de cinc.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Sessió informativa

amb la consellera de Benestar Social i Família sobre els objectius i les actuacions del departament en l'àmbit de les polítiques d'igualtat (tram. 355-00017/10)

Donar la benvinguda a la consellera de Benestar Social i Família, i evidentment a la resta de l'equip que l'acompanya –la secretària general del departament, la secretària de Família, la presidenta de l'Institut Català de les Dones, la directora executiva també de l'Institut Català de les Dones, les coordinadores territorials de l'Institut Català de les Dones a les diverses demarcacions, el cap de gabinet, el cap de l'Oficina de Relacions Institucionals– i als representants d'entitats diverses que també ens han volgut acompanyar avui en aquesta sessió de la compareixença de la consellera de Benestar Social i Família sobre els objectius i les actuacions del departament en l'àmbit de les polítiques d'igualtat.

Com que jo haig d'anar a fer de portaveu, senyora consellera, si m'ho permet, baixaré, i així el vicepresident prendrà el meu lloc i reprendrem la sessió.

(Pausa llarga.)

El vicepresident

Bueno, damos inicio a la sesión informativa. A continuación toma la palabra la consellera de Benestar. Y, bueno, cuando usted considere conveniente, ya puede empezar su disertación.

Gracias.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyor president. Membres de la Mesa, senyor lletrat, diputades i diputats, molt bona tarda. Agrair la presència dels convidats que avui ens acompanyen, representants d'entitats, representants del Govern, en aquest cas del Departament de Benestar Social i Família, que ja han estat esmentats per la presidenta, i de la presidenta de l'Institut Català de les Dones, la senyora Montserrat Gatell, a qui tots vostès coneixen i a qui he demanat que m'acompanyi no només a la comissió, sinó també a la Mesa per poder després complementar la meua intervenció.

Compareixo, doncs, a petició pròpia, per explicar les grans línies del Govern en l'àmbit d'igualtat en una comissió que a més em sento molt meua; no fa gaire temps vaig tenir l'honor de presidir-la, i, per tant, em fa una especial emoció ser-hi avui també per compartir amb tots vostès, diputats i diputades, aquestes línies de govern en l'àmbit d'igualtat.

Començaria dient que la voluntat d'aquest departament és de ser un instrument actiu per treballar les qüestions relatives a l'àmbit d'igualtat des d'una perspectiva àmplia i lluitar activament contra les desigualtats que es puguin donar en la nostra societat per factors diversos.

Som una societat, la catalana, que es vol cohesionada, amb una cohesió travada, amb valors com la convivència, l'equitat, la solidaritat, el respecte a la diferència i la tolerància, malgrat els riscos i les amenaces que ens envolten, que hi són, i ambiciosa; una societat també ambiciosa perquè vol ser referent europeu en matèria d'igualtat entre les persones i de respecte a la diversitat.

Existeix una evolució i una conscienciació social que ens empeny cap a aquests valors, afortunadament, però, malgrat tot, ens queda molta, ens queda molta feina per fer per arribar a aquesta plena igualtat i a la no-discriminació, en cap de les seves formes.

Voldria estructurar aquesta compareixença en tres àmbits: un sobre discriminació per raó de gènere, que deixaria per al final de la meua intervenció, per poder enllaçar amb la intervenció de la senyora presidenta; un altre sobre la no-discriminació per raó d'orientació i identitat sexual, i un tercer bloc o un tercer apartat sobre discriminació per altres factors: discapacitat, origen, ètnia.

Començaria, per tant, parlant de les línies principals d'actuació del Departament de Benestar Social i Família pel que fa a la no-discriminació per raó d'orientació i identitat sexual. Ja en la línia del que es va treballar la passada legislatura en l'àrea d'igualtat i no-discriminació de les persones LGTB seguirem treballant en el desplegament del pla interdepartamental, que, com deuen recordar, es va actualitzar l'any 2012 i té validesa fins al 2014; un pla que permet una acció transversal entre tots els departaments de la Generalitat en favor de la igualtat, la no-discriminació i la lluita contra l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia d'una manera efectiva.

Des d'aquesta àrea voldrem mantenir una relació intensa, de col·laboració, de complicitat, de treball con-

junt amb les entitats que configuren el Consell Nacional LGTB, donant-los suport directe i indirecte.

Igualment mantindrem la línia de commemoració institucional al màxim nivell de les jornades més significatives, especialment contra l'homofòbia, com ja es va fer l'any 2012, per primera vegada, en un acte conjunt entre el Govern i el Parlament, per tal de donar visibilitat i sensibilitzar la nostra societat envers aquells desequilibris que encara existeixen.

També voldrem continuar oferint suport informatiu i assessorament a les famílies amb fills o filles gais o lesbianes que ho sol·licitin mitjançant el suport d'una entitat especialitzada.

Una de les darreres actuacions de l'anterior Govern va ser l'elaboració d'un dictamen jurídic sobre la possibilitat de transposar a Catalunya directives europees vigents o en preparació en matèria d'igualtat, un dictamen que conclou afirmativament sobre aquesta possibilitat i que, per tant, permet iniciar els treballs d'un nou marc legal en matèria d'igualtat ateses les competències de què ens dota l'Estatut d'autonomia, i, per tant, elaborant una norma que pot ser capdavantera i pionera a l'Estat que alhora esdevindrà un exercici de sobirania.

Era un compromís, com deuen recordar, de l'anterior Govern que mantenim i que vull subratllar el de treballar en un nou marc normatiu adequat per combatre l'homofòbia, la lesbofòbia, la transfòbia i també d'altres situacions que provoquen discriminació. Volem, en definitiva, un marc normatiu ampli, potent, on es garanteixi que tots els col·lectius susceptibles de patir desigualtats tinguin el dret a ser tractats amb igualtat i es treballi utilitzant els mitjans i les polítiques de les quals el nostre país té competència.

La nostra ha de ser –quan dic «nostra» vull dir del Govern, però també de la resta d'administracions, segur que també de grups parlamentaris, conjunt d'entitats...–, ha de ser, deia, una lluita constant i amb diversos instruments per a la no-discriminació, sobre també la religió, les conviccions, la discapacitat, l'edat, també l'orientació sexual.

En un altre ordre de coses voldria parlar, com deia, de discriminacions originades per altres factors. Per exemple, el factor de l'ètnia. I en aquest sentit volia fer una referència al Pla integral del poble gitano, que té l'objectiu de combatre des d'una perspectiva global la situació de desigualtat que pateix la població gitana a Catalunya; un pla amb què perseguim avançar en l'equiparació sociocultural i econòmica d'aquest col·lectiu amb la societat i promoure i reconèixer els seus trets propis i culturals; un pla, actualment, que impulsa un total de cent sis actuacions, que el passat mes d'octubre es va augmentar la composició del seu consell assessor per reforçar la presència de dones i de joves.

Aquest 2013 treballarem amb les comissions executiva i plenària del Consell Assessor del Poble Gitano per elaborar un nou pla integral per als anys 2014-2015, perquè, partint de l'avaluació del pla vigent, s'intueix la necessitat de proposar un pla molt més concís i centrat en les necessitats del poble gitano que reculli explíci-

tament les actuacions que tenen una major incidència, amb caràcter interdepartamental i amb una major implicació dels ens locals.

També es seguirà donant suport a iniciatives que les diferents entitats que a Catalunya treballen amb el poble gitano estan realitzant. I voldria aquí fer especial èmfasi en la repercussió que recentment, fa poques setmanes, ha tingut el projecte europeu Rom-Up!, d'identificació de bones pràctiques, de pràctiques d'èxit en el món educatiu, en el context escolar.

Pel que fa a la discriminació per motius de discapacitat, voldria mencionar que, tal com estableix la Convenció de Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat, que ens parla de la igualtat d'oportunitats per a les persones amb discapacitat, existeix l'obligació dels estats d'adoptar mesures legislatives, administratives i de qualsevol altra índole per modificar o derogar qualsevol pràctica existent que constitueixi discriminació per a aquestes persones.

Durant el passat mandat i en compliment d'aquesta directiva es van revisar i adaptar normes existents per tal d'assegurar i promoure el ple exercici dels drets humans i llibertats fonamentals de les persones amb discapacitat.

Podem concloure que tant la Llei de serveis socials com la Llei de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència, la de polítiques de joventut o la del dret de les dones a eradicar la violència de gènere, per citar alguns exemples, compleixen amb aquests objectius.

Mencionar que recentment el Govern va aprovar l'avantprojecte de llei d'accessibilitat, que molt properament iniciarà el seu tràmit parlamentari, que creiem que suposa un gran avenç en polítiques d'integració i no-discriminació, que vol establir les condicions necessàries per assolir l'autonomia, la igualtat d'oportunitats i la no-discriminació de les persones amb discapacitat, promoure la utilització de productes de suport que permetin millorar la qualitat de vida de les persones discapacitades i fer un salt qualitatiu que va molt més enllà d'aquella supressió de barreres, d'aquell decret de supressió de barreres que va suposar ja l'any 84 que Catalunya fos un territori, un país pioner en aquesta lluita.

En aquests moments ens plantegem un marc normatiu més àgil i propi, alineat amb les directrius internacionals, amb l'exercici de les competències de la Generalitat, i que suposi un pas endavant també per garantir aquesta accessibilitat de les persones amb discriminació en àmbits com la comunicació o els serveis.

Voldria parlar-los ara de la discriminació per raó de gènere, no sense abans fer una referència que, tot i els avenços aconseguits per les dones en el darrer segle, és encara, es fa encara necessari un abordatge estratègic, polític, que tingui en compte la igualtat des de totes les dimensions. Certament un estat democràtic s'ha de construir a partir de la incorporació real de la perspectiva de gènere en l'acció de govern; una incorporació, com deia, que cal fer en tots els àmbits.

L'actual situació de crisi econòmica, no cal dir-ho, té una especial incidència sobre les dones, i situa, per exemple, la seva taxa de risc de pobresa en el 20,3

per cent, mentre que la del conjunt de la població es situa en el 19,1 per cent.

O un altre indicador significatiu referit a les desigualtats entre homes i dones és el de la bretxa salarial, que es situa, segons la darrera dada disponible per l'Idescat, en el 16,9 per cent a Catalunya.

Sens dubte que la proximitat amb el Dia Internacional de les Dones, el proper divendres, 8 de març, ens ha d'obligar a reflexionar, però sobretot a actuar, entenent que l'estat del benestar, l'estat que tenim, però sobretot l'estat que volem millorar i enfortir, requereix una correcta i una justa dimensió de gènere.

Les polítiques en favor de la igualtat, la visibilització i el reconeixement de la dona i el seu creixent protagonisme..., és i ha estat una tasca desenvolupada per moltes institucions, el conjunt de governs, però no només els governs de la Generalitat, sinó també les administracions locals, comarcals, supracomarcals i el conjunt d'entitats i moviments de dones i feministes que al llarg dels anys han jugat un paper tan i tan important. Voldria destacar també el paper de l'Institut Català de les Dones, una institució pionera que l'any vinent complirà vint-i-cinc anys fent polítiques públiques de dones al nostre país.

Les societats avancen i pel que fa a la superació de les relacions desiguals entre homes i dones podem dir que hem caminat força, però que encara ens queda, sens cap mena de dubte, un bon camí per recórrer. Hem assolit grans fites, avenços importants en qüestions tan vitals com l'educació, el món laboral o la independència econòmica. Ens hem incorporat a l'esfera pública, i sens dubte que aquest és un dels elements i de les transformacions socials més destacables del segle XX.

Tot i això, encara no hem aconseguit transformar en profunditat la societat i hi ha obstacles que encara persisteixen i que cal vèncer si volem parlar algun dia de la igualtat efectiva entre homes i dones.

És en aquest sentit que aniré mencionant i comentant diferents línies de treball, com per exemple el disseny i l'execució d'un pla d'atenció i suport a l'emprenedoria i al lideratge femení, i que volem desenvolupar la mentoria per a dones amb perfils professionals universitaris, acompanyant dones cap a estudis on hi ha poca representació femenina, en foment de les carreres tècniques i científiques, en col·laboració amb les entitats. De fet, ja estan en funcionament col·laboracions amb la Universitat de Vic i la Universitat Politècnica de Catalunya.

Seguirem també donant suport a les accions per a la visibilització i reconeixement del paper de les dones en qualsevol àmbit de l'acció social i les seves aportacions a la comunitat. Precisament avui l'Institut Català de les Dones presentava conjuntament amb la Diputació de Barcelona un programa de formació especialitzada adreçat a dones electes del món local de tot el territori de Catalunya amb l'objectiu de reforçar les competències directives i la capacitat de lideratge i comunicació de les electes, per promoure les aportacions de les dones en política local, la seva permanència en els càrrecs i el seu accés a qualsevol àrea política.

No vull ni podria deixar d'esmentar la violència masclista que molt malauradament continua sent una realitat a casa nostra, tot i ser un fet rebutjat pel conjunt de la societat i pels poders públics que aboquen –aboquem–, hi esmercen –hi esmercem– tots els recursos que són necessaris per eradicar-la definitivament, sense cap mena de dubte que aquesta violència existeix perquè hi ha desigualtat.

Voldria donar-vos alguna xifra, com per exemple que l'Institut Català de les Dones va rebre l'any passat prop de deu mil trucades sobre violència masclista a través del seu telèfon 900 900 120; les dones entre trenta-un i quaranta anys, amb un 42,3 per cent, són les que més freqüentment han utilitzat aquest servei. En aquest cas, podríem desgranar, si ho consideren oportú, doncs, quins són els comportaments més freqüents que han derivat en aquestes trucades, en aquest assessorament a la línia telefònica.

Algunes de les mesures que s'han dut a terme i que continuarem implementant pel que fa a la lluita contra la violència masclista són, per exemple, el reforçament de la xarxa d'atenció i recuperació integral per a les dones en situació de violència masclista i els seus fills i filles, tal com hem anat fent amb l'obertura de nous serveis tècnics, de punts de trobada i ampliació de places en els serveis d'acolliment i de recuperació.

O amb el Programa d'intervenció integral contra la violència masclista 2012-2015, programa sectorial que s'adscriu al Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015, que després la presidenta de l'ICD podrà explicar amb més profunditat; amb la campanya de difusió dels serveis d'atenció a les dones víctimes de violència masclista, necessària aquesta difusió encara com es veu pel conjunt de trucades i de casos; amb un grup de treball sobre fills i filles de dones víctimes de violència masclista, o amb la consolidació de la Comissió Nacional contra la Violència Masclista i els circuits territorials que també treballen en aquest sentit.

La Llei 5/2008, del dret de les dones a eradicar la violència masclista, està pràcticament desplegada, però encara queden algunes accions, concretament dues que voldrem abordar: l'elaboració i l'aprovació del decret d'indemnitzacions econòmiques per a dones víctimes de violència masclista, així com la xarxa de recursos per a aquestes dones.

Cal construir un model de relacions en què les oportunitats per accedir als llocs de poder i presa de decisions no estiguin condicionades pel sexe de les persones –ben segur que això ho compartim tots i totes–, sinó per les capacitats, les habilitats, els coneixements i totes aquelles experiències que les persones hem anat recollint al llarg de les nostres vides.

Com sabem, en l'àmbit europeu es fixen diferents estratègies també en aquesta matèria. Sense anar més lluny, durant els anys 2010-2015 la Unió Europea s'ha fixat com a prioritat treballar per la independència econòmica de les dones; el que és el mateix, aconseguir salaris iguals per feines iguals o del mateix valor, eliminar aquesta esquerda salarial, aquesta esclatxa a què abans fèiem referència entre homes i dones.

La fi de la violència masclista, en aquest sentit, i com no pot ser d'una altra manera, és també una prioritat, així com sensibilitzar la població i fomentar nous rols en tots els àmbits de la vida que no discriminin per raó de sexe.

Voldrem també aportar el nostre granet de sorra a potenciar la representació i participació de les dones en els òrgans i llocs de responsabilitat i presa de decisions, tot i que avui precisament és un dia en què hem conegut alguna notícia, malauradament, que no va precisament en aquesta direcció, sinó en tota la contrària, i la construcció d'un mercat laboral sense segregacions, sense sostres de vidre, on es valori el talent i l'emprenedoria femenina.

Per tal d'assolir aquestes fites, entre d'altres accions, és absolutament indispensable poder tirar endavant definitivament la llei d'igualtat efectiva entre homes i dones per combatre les diferències i desigualtats entre uns i altres i garantir el ple exercici dels drets de les dones. Ens proposem que aquest any 2013 finalment aquesta llei pugui veure la llum i això sigui possible.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya de 2006, que amplia les competències de la Generalitat en matèria de gènere, recull un model de la societat que es basa en dos grans eixos: garantir els drets de les dones i la igualtat d'oportunitats entre homes i dones, i que la perspectiva de gènere impregni les polítiques dels poders públics de Catalunya.

Els pronunciaments per la igualtat d'oportunitats entre dones i homes i per l'eliminació de totes les formes de discriminació envers les dones han estat nombrosos en el marc de les Nacions Unides, de la Unió Europea; la més recent, revisió de Beijing+15, del 2010, que posa l'accent en la necessitat de superar, primer, els obstacles pendents com a única manera d'assolir nous reptes.

L'avantprojecte de llei per a la igualtat efectiva entre homes i dones en què estem treballant de manera activa –que voldrem compartir, com no pot ser d'una altra manera, amb el conjunt de forces polítiques–, vol canviar la situació de les dones per tal de garantir l'aplicació pràctica i efectiva del dret a la igualtat, reconegut fonamentalment en els textos legals.

I respon, aquest avantprojecte de llei, a diverses finalitats: a executar una política que garanteixi i desenvolupi els drets de les dones; a desenvolupar les capacitats personals i la presa de decisions sense les limitacions imposades pels rols tradicionals, i a garantir que es facin visibles, es valorin i es potenciïn les tasques, aspiracions, experiències i necessitats de dones i d'homes.

En definitiva, amb aquesta llei hem de poder construir entre tots noves referències de relació entre homes i dones basades en el respecte.

També haurà d'establir els criteris generals d'actuació dels poders públics per promoure la igualtat efectiva, també, en els diferents àmbits sectorials.

Som conscients que els darrers anys s'han generat força expectatives que no poden quedar frustrades si no volem perdre una oportunitat per aprofundir en la de-

mocràcia i per construir una societat més justa, més cohesionada i desenvolupada econòmicament però també sobretot socialment.

Per tant, el nostre compromís és el de treballar activament i esforçar-nos a aconseguir un consens el més ampli possible perquè aquesta llei, com deia, vegi la llum aquest any 2013.

A casa nostra, des de l'Institut Català de les Dones, com saben, ja fa anys que es va escollir la transversalitat de la perspectiva de gènere com a metodologia de treball per assolir tots aquests objectius que he anat esmentat, un mètode de treball que incorpora la perspectiva de gènere a totes les polítiques i actuacions i a partir de la qual es promouen mesures específiques adreçades a les dones des de totes les àrees de la nostra competència; una eina metodològica que ens ha de permetre aconseguir els canvis estructurals necessaris.

El passat 2012 el Govern va aprovar el Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015 i, per tant, hem iniciat aquesta legislatura amb un nou pla que defineix quina ha de ser aquesta metodologia de treball transversal que ens ha de permetre introduir la perspectiva de gènere i l'actuació en tots els àmbits de treball polític i administratiu; un pla que compta amb un seguit de línies estratègiques i de treball que, a continuació, com deia, la senyora Montserrat Gatell podrà desenvolupar.

Permetin-me, però, abans de concloure el meu parlament, afegir i remarcar que la presència de les dones en els àmbits públics enriqueix la societat i és la millor mostra de pluralitat i de democràcia; que al mateix nivell la igualtat no només és justícia social, sinó un dret de totes les persones reconegut en el nostre ordenament jurídic i a l'ordenament internacional, i que hem de poder garantir el seu exercici al llarg de tota la vida i atenent a totes les facetes del seu desenvolupament personal. Val la pena treballar per la igualtat de totes les persones, sense excepcions, i vèncer els obstacles i les formes cada cop més sibilines de discriminació que ens trobem en el nostre dia a dia.

Som una societat tossuda, som un poble tossut en què, més enllà d'estar convençuts i disposats a disposar d'un país més fort, més cohesionat i amb un estat del benestar que ens permeti, doncs, cotes de llibertat i de dignitat més importants, més grans que les que tenim ara, el repte de la igualtat estic convençuda que és absolutament compartit pel conjunt de les forces polítiques, de les administracions i de les entitats.

Estic convençuda que, en aquesta legislatura, no exempta de dificultats de tota índole, alguns –espero que tots– d'aquests objectius que he volgut mencionar, els més importants, els més estratègics, els que poden tenir major implicació i majors conseqüències en l'assoliment d'aquesta major igualtat i d'aquesta lluita ferma contra les diferents formes de discriminació, puguin ser una realitat.

En aquest cas, i per descomptat, a la seva disposició, després. Suposo que he de retornar la paraula al president perquè ell li pugui passar a la presidenta. *(Pausa.)*

Moltes gràcies.

El vicepresident

D'acord. Moltes gràcies, senyora consellera. A continuació intervindrà la senyora Montserrat Gatell, presidenta del Institut Català de les Dones. Y le cedo la palabra para que comience su intervención.

La presidenta de l'Institut Català de les Dones (Montserrat Gatell Pérez)

Gràcies, president. Honorable consellera, diputades, diputats i membres del Departament de Benestar Social i Família, en primer lloc voldria agrair-vos a tots i totes la vostra presència, i fer també públicament parlès el meu agraïment a la consellera per haver volgut donar una rellevància especial, com han pogut sentir de la seva intervenció, a les polítiques de dones en aquesta Comissió d'Igualtat de les Persones.

Així mateix un reconeixement també a la tasca de tot l'equip, no només del Departament de Benestar Social i Família, sinó del mateix Institut Català de les Dones. Tenim un compromís en les polítiques públiques de dones que en aquests moments..., mai és fàcil, però en aquests moments és potser encara més difícil, i, per tant, s'escau que hi hagi la suma de les màximes voluntats possibles, cosa que en la institució que tinc l'honor de presidir, doncs, es dona a bastament.

En aquesta compareixença, completant la intervenció que ha fet la consellera, tenim la voluntat de presentar-los només a grans trets les polítiques de dones i d'igualtat efectiva entre dones i homes del Govern de Catalunya en aquesta legislatura.

Aquestes són unes polítiques que es basen principalment, i com és mandat de l'Institut Català de les Dones, en el disseny, la coordinació, l'impuls i l'avaluació de l'acció de govern, de tot el Govern, respecte a les dones des de tots els àmbits de la vida.

Per tal d'ordenar-ho, l'Institut Català de les Dones –com bé ha recordat la consellera, una institució que l'any vinent celebrarà el seu vint-i-cinquè aniversari; crec que ens hem de felicitar com a catalans i catalanes de tenir una institució, un govern que fa vint-i-cinc anys que fa polítiques públiques de dones–, doncs, aquesta institució es dota de plans d'acció que especifiquen amb més o menys grau de detall les accions que el Govern pretén dur a terme en un quadrienni que no obligatòriament ni necessàriament coincideixen amb el període legislatiu.

El que ara presentaré molt succintament és aquest setè pla que s'elabora a Catalunya, com ha dit la consellera, i que va ser aprovat l'any passat pel Govern i que té el nom de Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015.

Així, doncs, la tasca de l'institut per als propers quatre anys s'emmarca dins d'aquest document programàtic. Aquest nou pla estratègic pretén fer un pas més endavant en el recorregut fet fins ara al nostre país en l'àmbit de les polítiques de dones i per això pren una dimensió estratègica, ens sembla que com a resultat natural de tota una evolució de sis plans anteriors en aquests vint-i-cinc anys. I aquest creiem que és el gran canvi: passem d'un pla d'acció a un pla estratègic.

Ens ha portat fins aquí, com deia, l'experiència d'una llarga trajectòria, de gairebé vint-i-cinc anys, compartida amb tots els departaments de la Generalitat, amb moltes altres institucions i administracions públiques, i també amb tota la xarxa associativa del nostre país.

Per això aquest nou pla pretén aconseguir que la perspectiva de gènere sigui present en tots els nivells i en totes les etapes de les actuacions que es facin des dels diferents àmbits d'intervenció de tots els departaments que configuren l'Administració de la Generalitat, i que la metodologia de treball transversal sigui incorporada com una eina de treball per avançar en aquesta igualtat entre homes i dones que anhelem.

Com que he estat cridada a comparèixer en aquesta mateixa comissió per donar compte detalladament d'aquest pla, pretenc ara fer-los només un esbós, un esquema, necessàriament molt poc complet d'aquest, però sí que amb la intenció que es conegui quin ha estat el capteniment del Govern respecte a la planificació de les polítiques de dones en aquests propers quatre anys, que va molt més enllà d'una enumeració d'accions i que posa l'accent en el com fem polítiques de dones des de qualsevol àmbit.

Com bé ha dit la consellera, el Pla de polítiques de dones 2012-2015 s'ha proposat com a missió fomentar i contribuir a fer efectiu el principi d'eficàcia en totes les polítiques i actuacions del Govern de la Generalitat mitjançant la incorporació de la perspectiva de gènere i de les dones per tal d'assolir com a país la igualtat efectiva de dones i homes, i prevenir i actuar contra la violència masclista i aconseguir avenços en la seva eradicació definitiva. Ho he llegit textualment, i aquesta és la missió que «resa» en aquest pla estratègic.

Per avançar cap a aquest camí, l'Institut Català de les Dones, com a òrgan transversal, d'acció transversal del Govern encarregat d'impulsar i coordinar les polítiques de dones, assumeix una sèrie de compromisos: consolidar, d'una banda, les polítiques de dones com a prioritàries i necessàries per a l'eficàcia de l'acció pública, escoltar i recollir la veu de les dones, desplegar les metodologies necessàries perquè la transversalització de gènere impregni l'acció de les administracions públiques, consolidar l'espai de reconeixement de les polítiques de dones a l'agenda política i, per acabar, avançar en l'eradicació de la violència masclista i promoure nous models de masculinitats i feminitats.

Aquest pla estableix dos principis orientadors, que constitueixen bàsicament els pilars sobre els quals es defineix i es desenvolupa el mateix pla, i que incorporen els sabers, els valors i les prioritats de les dones en la construcció d'una nova arquitectura institucional, podríem dir-ne. Aquests dos principis orientadors són la governança i la participació.

I per dur a terme els objectius que especifica el pla adopta dues estratègies bàsiques: d'una banda, l'apoderament, i de l'altra, la transversalitat. Aplicar l'estratègia de la transversalitat de gènere és un camí complex, ho sabem, i a més a més voldrà la renovació de models i d'estils de la gestió pròpia de l'Administració pública, perquè és al mateix temps un concepte

però també un instrument organitzatiu que en la seva implementació pràctica suposa produir canvis en la cultura organitzativa i institucional de les administracions.

El Pla estratègic de polítiques de dones adopta els objectius estratègics establerts en el pla departamental i recollits també en el pla de govern com a objectius de legislatura en l'àmbit de les polítiques de dones i que estan en plena consonància a més a més amb els objectius de treball de l'Estratègia de la Comissió Europea per a la igualtat entre dones i homes 2010-2015 i també amb el Pacte europeu per a la igualtat de gènere 2011-2020.

Aquests objectius són: accelerar els progressos necessaris perquè dones i homes tinguin les mateixes oportunitats i condicions amb relació a l'educació, al mercat de treball, la salut, la cultura i tots els altres àmbits que proporcionen independència econòmica i autonomia personal; en segon lloc, millorar la coordinació en l'àmbit de les polítiques de dones i els mecanismes de treball transversal; en tercer lloc, incrementar el valor i la visibilització de l'emprenedoria, la carrera professional i el talent femení, i, en quart lloc, millorar els mecanismes per prevenir, detectar i eradicar la violència masclista.

Finalment, en el seu darrer capítol, el pla estratègic descriu la metodologia executiva que es proposa i el model de gestió que aquesta metodologia requereix per tal de poder assolir els objectius que s'ha plantejat.

Per dur a la pràctica un treball, aquest treball transversal, el pla estableix la necessitat de desenvolupar uns mecanismes de treball transversal que ha concretat en sis. Només els enumeraré: els mecanismes de coordinació i cooperació, els mecanismes per a la generació i transferència de coneixement, els mecanismes de desplegament normatiu, els de canals d'informació i comunicació, els de procediments de treball conjunt i finalment els mecanismes de seguiment i avaluació.

Aquest pla estratègic neix amb la voluntat de ser, com poden sospitar, un pla director. És a dir, la seva finalitat és assenyalar de manera coordinada i global les línies d'intervenció, els processos de treball i les directrius que han d'orientar l'activitat dels poders públics per assolir aquests canvis socials cap a la igualtat efectiva, real, entre les dones i els homes que es volen aconseguir.

D'aquesta manera seran els plans o programes operatius, sectorials, els concrets, els instruments que concretaran les actuacions a desenvolupar en el marc del seu àmbit d'actuació, les seves competències i també el seu àmbit territorial d'actuació. Per posar alguns exemples, aquest pla director, aquest pla estratègic adscriu, acull, per exemple, com ha dit la consellera, el programa per a una intervenció integral contra la violència masclista, per exemple, o també totes aquelles accions que, dins del programa de salut, de salut i escola, es realitzen en la prevenció de les relacions abusives entre els joves, també amb el Departament d'Ensenyament, o bé un nou programa, que estem tot just esbossant en aquest inici de legislatura, d'atenció integral a les dones amb discapacitats.

Evidentment, aquests plans operatius han de ser coherents, s'han d'adscriure amb plena normalitat en el Pla estratègic de polítiques de les dones i donar compliment pràctic a la seva proposta conceptual i metodològica. És en aquest marc establert del Pla estratègic de polítiques de dones que l'Institut Català de les Dones ha elaborat aquests darrers mesos, amb la col·laboració i el consens d'altres departaments de la Generalitat, aquest ja esmentat Programa d'intervenció integral contra la violència masclista 2012-2015; en parlaré amb més detall d'aquí a una mica.

Ara voldria continuar fent un breu resum de les actuacions i projectes que s'estan planificant o ja desenvolupant des de l'institut per tal d'assolir els objectius que té fixats el Govern per a aquesta legislatura pel que fa a les polítiques de dones, o actuacions o projectes que evidentment es planifiquen i desenvolupen seguint aquestes estratègies del pla que els acabo d'esmentar molt succintament.

D'una banda, el primer objectiu és accelerar els progressos..., la línia, la primera línia estratègica que ens marquem amb l'acció de govern de l'institut, accelerar els progressos necessaris perquè dones i homes tinguin les mateixes oportunitats i condicions amb relació a l'educació, al mercat de treball, la salut, la cultura i tots els altres àmbits que proporcionen la independència econòmica i autonomia personal, d'acord amb les seves necessitats.

Un pas imprescindible per avançar en aquesta línia és poder disposar d'una normativa pròpia. Per això el Govern va aprovar en la sessió del 26 de juny del 2012, com ja esmentava la consellera, la memòria preliminar sobre l'oportunitat de tramitar l'avantprojecte de llei per a una igualtat efectiva entre dones i homes. Aquest document planteja mecanismes i mesures concretes perquè les administracions públiques catalanes impulsin polítiques i actuacions concretes per eliminar el sexisme de les estructures socials, culturals, econòmiques i també polítiques.

Atès el caràcter transversal de les polítiques d'igualtat i de dones i d'acord amb les competències del Govern de la Generalitat, aquesta iniciativa legislativa ha d'establir quins són els criteris d'actuació per promoure la igualtat efectiva entre dones i homes als diversos àmbits que ja fa una estona també he esmentat. No diríem res de nou, perquè aquesta cambra ha vist ja com el 2011 es presentava una proposició de llei en aquest sentit i també, ara, com el 2013, aquestes darreres setmanes, s'ha presentat també dues vegades aquell mateix text que l'any 2011 uns i altres no vam ser capaços d'acordar.

En aquesta mateixa comissió em vaig comprometre, com a presidenta de l'Institut Català de les Dones, a utilitzar aquesta proposta com a base per a l'elaboració de la nova llei, que més que nova havia de ser, ha de ser un document on l'actual Govern pogués aportar també la seva visió.

Així ha estat fet, i el text que tenim a les mans no difereix ni en els plantejaments bàsics ni en els objectius d'aquell altre que ja s'ha presentat –ara ja tres vegades– per al seu debat en aquesta cambra.

La proposta del Govern va ser fer una ponència conjunta aleshores, amb una llei que entenem que ha de tenir el màxim consens, perquè és absolutament bàsic i necessari que totes i tots hi posem la voluntat d'arribar a acords. I, si no, jo crec que no s'entendria massa.

La igualtat de les dones i els homes, l'exercici dels drets en igualtat de condicions, la igualtat en les oportunitats, la vida de les dones, en definitiva, no hem de deixar que sigui un element de distorsió i discòrdia, de batalla política, sinó d'entesa entre persones que poden parlar i poden fer camí juntes. Aquesta és la nostra proposta i aquesta és la nostra voluntat. Farem tots els possibles per sumar en lloc de restar o, encara pitjor, dividir.

També en l'àmbit normatiu els informes d'impacte de gènere, que són uns informes que es fan des de fa ja molt de temps a l'Institut Català de les Dones, segueixen constituint una eina imprescindible per incorporar la perspectiva de gènere a l'acció del Govern. Sabeu que tota la normativa que s'elabora des del Govern passa necessàriament per l'avaluació de l'Institut Català de les Dones, que emet un informe d'impacte de gènere sobre aquests textos.

Però, també per avançar cap a la igualtat efectiva, no n'hi ha prou de disposar d'un marc normatiu, que és el que he dit fa un moment que era imprescindible, però no és l'única cosa, òbviament, sinó que cal també fer intervencions i dur a terme actuacions específiques en altres terrenys.

D'altra banda, la sensibilització i la formació de la societat és imprescindible completament per superar actituds i comportaments que impedeixen una efectiva igualtat d'oportunitats. Aquesta tasca de sensibilització i de formació ha de tenir sens dubte un doble desplegament. Per una banda, caldran accions de caràcter extern, adreçades a la societat en general, que s'impulsen des del mateix institut, i també mitjançant el treball conjunt amb els diferents departaments de la Generalitat i altres institucions; però, d'altra banda, també és necessari el treball de formació i sensibilització intern que es proposa dins de la mateixa Administració per introduir aquesta nova cultura en la gestió pública.

Com ja he dit anteriorment, la formació és una eina fonamental en el treball de transversalització de la perspectiva de gènere. No és nou, però continuem, si de cas, l'Institut Català de les Dones juntament amb l'Escola d'Administració Pública, oferint una programació de formació específica en temes de gènere a tot el personal de les administracions públiques de Catalunya per tal que tots els professionals siguin capaços d'incloure aquesta perspectiva de gènere, aquests nous models d'organització interna en els seus llocs de treball.

Es continuen fent també les accions de sensibilització adreçades a tota la ciutadania. Com deia..., la consellera n'ha fet esment, també, de les accions que es traduiran, es tradueixen sempre en la consolidació d'actes institucionals per commemorar dates, com ara d'aquí a dos dies el 8 de març, o bé el 25 de novembre. Això no és tampoc anecdòtic i prou; aquesta és una manera que aquestes dates constitueixin un referent en el calendari i un espai de trobada per a moltes persones que,

anònimament, o no tant, des de la xarxa associativa la majoria de vegades, treballen en pro d'aquesta nova organització social més coherent i més igualitària.

Creiem que és necessari que se segueixin commemorant i se segueixen fent actes a l'entorn d'aquestes dates perquè en molts casos és l'única manera o és l'única oportunitat que tenen, o que tenim, no només les administracions, sinó, com deia, també la xarxa associativa de dones del país, que és molta i molt ferma i molt potent, doncs, de poder fer aflorar totes aquelles tasques que duen a terme d'una manera molt invisible la majoria de vegades.

El segon objectiu és millorar la coordinació en l'àmbit de les polítiques de dones i els mecanismes aquests de treball transversal a què em referia. Ja he esmentat abans els espais de coordinació i col·laboració en els quals l'Institut de les Dones està treballant, de manera col·legiada, també, amb la resta d'institucions i organismes i també departaments del mateix Govern.

Sabeu que existeix, està constituïda de fa molt de temps una comissió interdepartamental per a la igualtat d'oportunitats per a les dones –justament es reunirà el proper dia 25 de març per primera vegada en aquesta legislatura–, i que ens ha de servir, serveix, aquesta comissió, per activar de forma coordinada l'acció de govern en polítiques de dones.

Després, a nivell més operatiu, més tècnic, la comissió tècnica de seguiment del pla estratègic es va reunint periòdicament per tal d'anar desenvolupant conjuntament amb tots els membres dels diferents departaments els mecanismes de treball transversal que estableix aquest pla.

Al llarg de tots aquests mesos, però, l'Institut Català de les Dones ha estat realitzant, tot l'any passat, un treball intern a nivell tècnic, i s'ha avançat ja fins a tenir-ho acabat, l'elaboració de documents de treball que han de facilitar i guiar la tasca d'aquesta comissió tècnica i facilitar també aquesta nova cultura de la gestió pública.

Finalment, informar-vos també que el procés de desplegament territorial dels serveis d'informació i atenció a les dones, els SIAD, ha finalitzat durant l'any 2012 amb la incorporació del Consell Comarcal del Garraf i també el del Vallès Oriental.

Per tant, actualment es compta ja amb una xarxa de cent serveis d'informació i atenció a les dones, composta per tots els consells comarcals del país i tots els municipis de més de vint mil habitants, a més del Consell General de l'Aran.

D'altra banda, també s'ha anat completant la xarxa de recursos amb l'obertura del SIE, del servei d'intervenció especialitzada, de la Seu d'Urgell a finals del 2011, del de Lleida l'any 2012 i hi ha prevista l'obertura i inauguració del de Mataró per a aquest any 2013.

El tercer objectiu és incrementar el valor i visibilització de l'emprenedoria, la carrera professional i el talent femení en el mercat del treball. Com molt bé ha dit abans la consellera en la seva exposició, la segregació horitzontal i vertical a l'àmbit laboral segueix limitant

el potencial i el talent de les dones. El sostre de vidre continua sent de vidre però continua existint, i encara continuem tenint una molt escassa presència en els llocs de direcció i de presa de decisió.

Per això, des de l'Institut Català de les Dones, en estreta col·laboració amb el Departament d'Empresa i Ocupació, es planifiquen i es posa en marxa també projectes d'impuls de l'emprenedoria femenina, a través també d'accions de mentoria, però bàsicament de sensibilització del teixit empresarial i de formació de les mateixes dones empresàries o emprenedores.

I, finalment, el quart objectiu, que és millorar els mecanismes per prevenir, detectar i eradicar la violència masclista. Malgrat que s'ha avançat molt els darrers anys, eh?, pel que fa a la visibilització i la sensibilització social, com deia la consellera, i hi ha un rebuig absolut, unànime, contra la violència masclista a tots els àmbits, continua existint aquesta xacra en la nostra societat. Tot el que s'ha avançat ha estat possible gràcies als avenços legals i als instruments i recursos creats per abordar aquesta problemàtica, i també a la tasca d'atenció a les dones víctimes i de sensibilització i formació que fan bona part de les entitats del teixit associatiu de dones del nostre país.

Com molt probablement saben, els instruments de què disposem per abordar aquest fenomen vénen donats per allò que estableix la Llei 5 del 2008, del dret de les dones a eradicar la violència masclista. I és en el marc d'aquesta llei i del Pla estratègic de polítiques de dones que l'Institut Català de les Dones ha elaborat aquests darrers mesos també el Programa d'intervenció integral contra la violència masclista, que tindrà vigència fins al 2015.

La finalitat última d'aquest programa és, com no pot ser d'una altra manera, avançar en l'eradicació de la violència masclista per tal que la societat catalana en general i les dones en particular puguin viure lliures d'aquesta amenaça, d'aquesta xacra.

Es preveu que aquest programa sigui aprovat en la propera reunió de la comissió interdepartamental, que, com els he anunciat, es reuneix aquest proper dia 25 de març.

Molt lleugerament passaré per sobre les línies estratègiques que aborda aquest programa. D'una banda, la línia estratègica en el terreny de la sensibilització i la prevenció, que és l'àmbit de gestió propi de l'Institut Català de les Dones, amb la voluntat de transformar la percepció de la ciutadania i també dels agents socialitzadors per tal de propiciar aquests canvis necessaris en l'imaginari social, un canvi de paradigma que és necessari a nivell comunitari, perquè es trenquin aquestes estructures que legitimen i sustenten les formes de violència masclista.

En aquesta línia d'intervenció ja vam explicar, vam donar compte en aquesta mateixa comissió del projecte «Estimar no fa mal»; un projecte de programa de prevenció de les relacions abusives entre els joves adolescents, que consisteix en la realització fins ara d'uns projectes pilot per incorporar la prevenció de la violència masclista sobretot en els cicles formatius de

grau superior d'animació sociocultural i integració social, que estan organitzats per l'Institut Català de les Dones, la Direcció General de Joventut, l'Agència Catalana de la Joventut i també el Departament d'Ensenyament.

La segona línia estratègica d'aquest programa va adreçada a abordar la detecció, l'atenció i la recuperació per tal de garantir l'accés i l'exercici dels drets a les dones, adolescents i infants que pateixen violència masclista, i també els seus fills i filles. És completament necessari parlar de drets si volem eradicar aquesta xarxa, aquest problema.

Abans la consellera n'ha fet esment, un dels serveis que ha estat també pioner, de fa molts anys, ja té dotze anys de vida al nostre país, és la línia d'assessorament i atenció a les dones en situació de violència masclista, la línia 900 900 120. Tal com ha dit, s'han rebut 9.989 trucades al llarg de l'any 2012; és la mitjana de cada any dels darrers cinc o sis anys.

I tot i que és un servei, com poden veure, molt utilitzat, la darrera enquesta de violència masclista, de l'any 2010, indicava que era un servei poc conegut. D'aquí va venir que, adquirint un compromís en la Comissió Nacional per a una Acció Coordinada contra la Violència Masclista, es va fer l'any passat una campanya de difusió d'aquest i altres serveis de la xarxa de recursos d'atenció i recuperació de víctimes de violència.

Com saben també, existeix el servei d'intervenció en crisis greus en l'àmbit de la violència masclista, que proporciona assistència psicològica immediata, amb una durada limitada, però, a les dones que són víctimes de casos greus de violència masclista o fins i tot a les famílies de les víctimes mortals d'aquest tipus de violència. L'any 2012 aquest servei es va activar en sis ocasions. I aquest any es dona continuïtat al mateix servei.

I així mateix, des de les oficines d'informació de l'Institut Català de les Dones, les dones que ho necessiten poden trobar atenció psicològica i assessorament jurídic gratuïts, i de manera especial les dones que es troben en situacions de violència. Tot i això, cal dir que aquestes oficines ofereixen en molts casos informació sobre qualsevol altra matèria que els pugui interessar.

I més enllà de la nostra institució, des de l'institut es posa a disposició, també, de la fiscalia dues psicòlogues que donen suport i fan un procés de contenció i preparen per als processos judicials les dones que així ho requereixin.

El Govern de la Generalitat, també, en virtut d'aquesta llei que esmentàvem, la 5/2008, es persona també en processos penals. L'any 2012 ho va fer en tres ocasions. L'article 45 de la Llei 5 del 2008 estableix que l'Administració de la Generalitat es pot personar en els procediments penals per violència masclista en casos de mort o de lesions greus de dones. Aquesta personació, però, és potestativa si aquesta és exercida per una altra administració, per tal de no duplicar, evidentment, les intervencions. Per tant, nosaltres ens remetem sempre a la voluntat o no dels ajuntaments, bàsicament, de les poblacions d'on són ciutadanes aquestes víctimes per tal de personar-nos-hi o no.

I, finalment, una tercera línia estratègica d'aquest programa d'intervenció consisteix a garantir les estructures de coordinació necessàries per a una intervenció integral, unificada i de qualitat. Hi ha els diversos organismes de participació; n'he esmentat abans una, la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista, que és el màxim òrgan de coordinació institucional per impulsar, fer el seguiment i també avaluar les actuacions en l'abordatge de la violència masclista que es duen a terme des de qualsevol departament de la Generalitat, i també fomenta la participació i col·laboració amb les entitats i òrgans de la societat civil. L'any 2012 la comissió nacional es va reunir en dues ocasions, al gener i al juliol, i la propera reunió està prevista per al proper mes de maig.

I, per altra banda, la tasca del grup de treball de seguiment tècnic, que s'ha centrat l'any 2012 en els treballs de construcció d'aquest nou programa de violència masclista i també ha tancat l'informe i l'anàlisi de l'avaluació de l'impacte social de la Llei 5/2008, que teníem el mandat de fer-ho perquè la mateixa llei preveu que al cap de tres anys de la seva posada..., d'entrada en vigor es faci una avaluació social del seu impacte.

Alhora el grup de treball de la comissió tècnica per a l'abordatge de situacions de prostitució, en especial de les de tràfic d'éssers humans amb finalitat d'exploatació sexual, ha mantingut així mateix la seva activitat al llarg del 2012 i ha creat uns grups específics amb una temporalitat determinada, o sigui que es dilueixen o es desconvocuen quan acaben la seva tasca, que els ha estat encarregada, i és: grups per al treball en el diagnòstic, un altre per a la formació i un tercer per a la regularització administrativa en aquests casos de prostitució i tràfic d'éssers humans.

I, finalment, durant l'any 2012, es van activar també tots els circuits territorials per a l'abordatge de la violència masclista. Són uns circuits que estaven creats de feia més temps, des de l'any 2010 alguns, però que no tots s'havien posat en marxa com... Aquest és un model, és la concreció del model d'intervenció del protocol marc en els territoris.

S'han reunit, així mateix, les meses institucionals dels cinc circuits que coordina l'Institut Català de les Dones, que són els de Terres de l'Ebre, Camp de Tarragona, Lleida, Catalunya Central i Alt Pirineu i Aran. Barcelona i Girona en tenen de municipals propis i, per tant, allà no estan duplicades aquestes estructures.

I actualment estan ja tancades també les dates per a la convocatòria de les meses institucionals que s'hauran de reunir enguany per donar cobertura a tots els circuits territorials, en les quals intervenen, i aquesta penso que és la major efectivitat, no només l'institut i altres departaments del Govern de la Generalitat, sinó totes les institucions de cadascun d'aquests territoris que hi volen participar.

Bé, he fet un repàs una mica per sobre, si de cas, entenent, doncs, que tindrem ocasió en aquesta mateixa comissió d'explicar i parlar més àmpliament, amb més profunditat del Pla estratègic de polítiques de dones, com els he dit, i de voler-los fer, amb la voluntat de voler-los fer una fotografia una mica a vol

alçat de quin és el mandat i quin és el capteniment també de la direcció de l'Institut Català de les Dones i del Departament de Benestar Social i Família pel que fa a les polítiques de dones.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, presidenta Gatell. A continuació procede la intervenció de los portavoces de los grupos parlamentarios por orden de mayor a menor representatividad, salvo en el caso de Convergencia y Unión, que interviene en el último lugar, salvando que sus señorías quieran hacer un pequeño receso de cinco minutos, que, en fin, no sé si se precisa o no.

Yo, en principio, no soy partidario de interrumpir la sesión, pero si hay algún portavoz que precise algo de tiempo para reformular su planteamiento estoy dispuesto a concederlo. *(Pausa.)*

Bueno, dando por bueno que estáis o que están ustedes de acuerdo en que continúe la sesión, tiene ahora la palabra por un tiempo de diez minutos la portavoz parlamentaria del Grupo de Esquerra Republicana de Catalunya, la ilustrísima señora Rosa Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Bona tarda, honorable consellera, president de la Mesa i altres membres de la Mesa, presidenta de l'Institut Català de les Dones, diputats, diputades, representants d'entitats i altres persones que ens acompanyeu en aquesta compareixença.

Consellera, com a portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana - Catalunya Sí, li desitjo molt encert en les seves decisions, i, com ja li vam fer saber a la Comissió de Benestar Social i Família, ens tindrà al seu costat, col·laborant i implicant-nos en la seva conselleria per a arribar a acords consensuats, perquè estem bastint les bases del nostre futur; un futur que desitgem que sigui bastant més favorable que el nostre present actual.

En aquesta Comissió d'Igualtat treballarem diferents àmbits, alguns dels quals conjuntament o de manera més específica a la Comissió de Benestar i Família. No obstant, creiem que el significat del mateix terme «igualtat» ja fa que sigui transversal a totes les polítiques del Govern, i s'hauria d'anar implementant en tots els àmbits de la vida política i a les diferents institucions del Govern, perquè no només implica la relació social i política d'home a dona, o a l'inrevés, sinó que hi incloem totes les relacions que afecten les persones i la no-discriminació per raó de gènere, ideologia, cultura o religió, tal com ha estat definit en la Declaració universal dels drets humans. Igualtat significa respecte a les diferències; el dret que tenim totes les persones, sigui quin sigui el nostre origen i condició, d'escollir la nostra realitat de vida, amb el màxim de llibertat i respecte possible.

Per tant, qualsevol política social que generi estratègies adreçades a reduir les desigualtats socials i a potenciar les polítiques d'inclusió social haurà de facilitar,

tal com vostès molt bé han dit, la transversalitat amb la incorporació de la perspectiva de gènere.

Per altra banda, entenem que és molt difícil parlar d'implementar polítiques d'igualtat amb uns recursos econòmics tan minvats com els que tenim actualment. Esquerra Republicana va presentar al Parlament la setmana passada una proposta exigint que el sostre de dèficit passés del 0,7 per cent a l'1,7 per cent, ja que l'Administració espanyola es reserva un sostre de dèficit del 3,8 per cent. Malauradament, aquesta proposta només la van votar a favor el Grup d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió. Encara que siguem recurrents, no ens cansarem de manifestar que és el Govern de l'Estat espanyol qui està escanyant les finances de la Generalitat i és qui està imposant el sostre de dèficit injust i desproporcionat a la Generalitat.

Amb aquests antecedents, li volia preguntar si creu que podrà comptar amb el mateix pressupost dels darrers anys per a promoure polítiques d'igualtat o si creu que també patirà les retallades, ja que, tot i les dificultats, creiem que és en aquesta legislatura que ara hem iniciat on tenim el repte i alhora l'oportunitat d'anar dibuixant la societat d'un nou país tal com la desitgem, un país que serà per a tothom.

Pel que fa a la igualtat de les dones en tots les seves diferents dimensions, considero que ja tindrem oportunitat de preguntar-li més específicament, en la comissió en què torni a comparèixer, a la presidenta de l'Institut Català de les Dones, la senyora Montse Gatell, sobre les línies mestres del Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015, el dia que en faci la presentació, el que diem, a l'esmentada també comissió. Per tant, em reservo les qüestions sobre aquest àmbit per a aquell moment, eh?

Per altra banda, em plau felicitar públicament el Departament de Benestar Social i Família, les seves secretaries i direccions generals i l'Institut Català de les Dones per la posada en marxa del CIE a la ciutat de Lleida. Aquesta obertura és molt important perquè era una demanda territorial que finalment s'ha desplegat i dona servei a les comarques lleidatanes, juntament amb el CIE de l'Alt Pirineu i Aran.

Ara voldria comentar algun aspecte de la Llei d'igualtat. Consellera, vostè ha comentat que la memòria preliminar de la Llei ja va ser presentada fa uns mesos i que ja s'està treballant en el seu articulat, i que espera veure la llum aquest any 2013.

Paral·lelament voldria comentar que l'any 2008 el Govern d'aquell moment presentava un avantprojecte de llei d'igualtat, la nostra, la catalana. Després d'un desafortunat periple polític a l'anterior legislatura, tres grups parlamentaris van presentar una proposició de llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes, i fou rebutjada. Ara, al començament d'aquesta nova legislatura, el Grup Socialista en solitari la torna a presentar amb idèntic text, copiat literalment, i fins i tot amb una mateixa errada morfològica que podem trobar als dos textos.

Aquest grup sap perfectament que aquesta llei la vam engegar un departament d'Esquerra Republicana quan

estàvem al Govern, quan el compartíem, i saben perfectament que la va liderar l'Institut Català de les Dones juntament amb el Consell Nacional de Dones de Catalunya. Ara vostès se la fan seva i la presenten en solitari. La veritat és que ens va sorprendre, però alhora sentim satisfacció al veure com una norma treballada pel nostre Govern de ja fa un quants anys encara actualment vostès la troben amb prou vigència per a presentar-la novament sense canviar-hi ni una coma; ens fa adonar que la feina ben feta no té caducitat.

El nostre grup parlamentari també continuarà treballant per a tirar endavant la llei d'igualtat amb el màxim de consens possible, la nostra, la llei catalana, d'acord amb els temps actuals, una llei que ha de ser el més equitativa i el més justa possible, tal com comentaven.

Pel que fa al col·lectiu de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals, en primer lloc, des d'Esquerra Republicana de Catalunya - Catalunya Sí volem felicitar aquest col·lectiu perquè, finalment, i després d'esperar set anys, ara ja es considera legal el seu matrimoni. I, evidentment, ens hem de congratular per aquest motiu. A Catalunya durant aquests anys s'han casat un total de 4.635 persones, unes vuit-centes anualment. Finalment el Tribunal Constitucional va avalar la demanda i ha fet possible que el Govern de la Generalitat, gràcies a aquest aval dels matrimonis de parelles del mateix sexe..., que puguin adoptar, doncs, infants a Catalunya; unes mesures que han permès assolir reivindicacions històriques del moviment de l'LGTB i la seva equiparació legal com a col·lectiu a la resta de la societat.

A Catalunya, però, encara es produeixen mostres de discriminació i d'homofòbia envers el col·lectiu LGTB; hi ha adolescents que pateixen assetjament a l'escola per la seva orientació sexual i/o de gènere. El col·lectiu transsexual experimenta moltes dificultats en l'àmbit de la integració social i laboral. Les retallades en les prestacions socials i sanitàries amenacen aquests sectors més vulnerables del col·lectiu, com són la gent gran, els immigrants i les persones amb VIH.

Per tot això, considerem important que hagin reforçat les polítiques adreçades al col·lectiu LGTB, actualitzant el nou Pla interdepartamental per a la no-discriminació de les persones homosexuals i transsexuals, i continuar-ho reforçant amb una norma que vostè ha dit que era capdavantera, i que garanteixen les persones d'aquest col·lectiu.

Volíem preguntar-li, aquesta norma, quins..., si ens pot explicar, si té algunes actuacions concretes que ja ens pugui avançar. I diem..., sí, exactament això: quins continguts planteja el seu departament, una mica més específics, sobre aquesta norma, si ens pot avançar alguna qüestió.

També sabem que el dilluns passat es va reunir amb les entitats de l'LGTB i li volíem preguntar com va anar aquesta reunió, quins acords, doncs, van acordar i què li van dir les entitats i què els va respondre vostè.

Ja en un altre ordre de coses volia fer-li una observació, i és que caldria tenir en compte que cada territori és diferent, amb unes característiques que li són pròpies i unes peculiaritats que poden dificultar la imple-

mentació d'unes determinades polítiques socials, entre elles la d'igualtat d'oportunitats.

Moltes vegades, les preses de decisions es realitzen des d'una perspectiva centralista, pensada des de i per a la gran ciutat, però caldria tenir més en compte l'especificitat territorial quan es decideixen les actuacions a implementar, s'aprova una norma o es fan determinats requeriments, ja que de vegades acaben sent massa generalistes o de nul o difícils assoliment en els nuclis de població amb menor nombre d'habitants, i sobretot al món rural, amb unes singularitats del territori i una extensió molt gran, i evidentment amb una densitat de població baixa i dispersa normalment.

La pregunta que li adreço és saber com des del seu departament es té en compte aquesta diversitat de la realitat territorial a l'hora d'impulsar o implementar les seves polítiques socials. El Pirineu, per exemple, i també la Catalunya central han perdut moltes estructures territorials que dificulten la relació amb els diferents organismes del Govern. Quins plans o estratègies han pensat per a afavorir la igualtat entre dones i homes en el món rural?

El dia 8 de març, divendres vinent, és el Dia Internacional de les Dones, i voldria igualment fer un incís que, tot i la creixent presència de dones en el món empresarial, com també ja hem comentat, les dades ens mostren que encara hi ha poca presència femenina en els càrrecs directius, que persisteix la fractura salarial entre dones i homes, que les dones es concentren en determinats llocs de treball i que hi ha dificultats importants perquè homes i dones puguin conciliar la vida personal i laboral. A més, s'hi afegeix la manca de coresponsabilitat en les tasques de la llar i de cura de la família.

Tot plegat fa que moltes dones sovint se sentin esgotades i poc valorades, tant a nivell econòmic com social, i que optin per la realització de jornades parcials, renunciant a oportunitats de promoció i a una major retribució salarial..., perdó, una menor retribució salarial, tenint en compte que el treball remunerat ajuda a la socialització i proporciona independència econòmica... (Pausa.) S'ha acabat?

El vicepresident

Señora Amorós, si puede ir concluyendo, se lo agradecería.

Rosa Amorós i Capdevila

Sí. La pregunta que li faig al respecte és com pot ajudar el seu departament, amb quines mesures, a disminuir aquesta bretxa, o si tenen algun pla específic perquè aquesta bretxa no aparti les dones del món laboral tal com ho està fent actualment.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora Amorós. A continuación tiene la palabra la portavoz del Grupo Parlamentario Socialista, la ilustrísima señora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. Bé, en tot cas, honorable consellera, presidenta de l'Institut Català de les Dones, primer de tot, desitjar-los molta sort i molt bona feina en aquest repte que vostès tenen en les seves responsabilitats i en les seves mans, sobretot perquè estem en uns moments en què es donen molt males condicions, un context molt advers, en el qual en aquests moments tots els governs, el seu també, primen els diners o l'economia per damunt de les persones, i, per tant, doncs, és allà on s'enfoquen els diners, no en les persones. I, per tant, en aquest cas els reptes d'aquesta comissió i de les seves responsabilitats són com treballlem, justament, per la igualtat entre aquestes persones, homes, dones o tots els col·lectius de què vostès, doncs, feien esment en el seu relat.

Bé, en tot cas, la lletra de tot això que ens ha explicat..., o la música, perdó, ens sona segurament molt bé, però ens temem que la lletra i els números possiblement o segurament no ens sonaran massa bé o gens bé. En tot cas, parlar d'igualtat avui, sobretot aquesta setmana que ens apropa al Dia Internacional de la Dona, i en aquesta comissió, quan justament les desigualtats s'estan accentuant a passes de gegant, ens pot semblar una mica d'ironia, sobretot quan portem dos anys, i especialment el darrer, de governs de dretes on la pèrdua de drets ha fet que s'accentuessin de manera alarmant aquestes desigualtats.

I ho relato: des de les pensions, eh? –una llei que va acostar assolir però que ens va donar o ens va fer fer un salt en igualtat–; o les lleis dels avortaments, i que avui també estan en qüestió; o bé la sanitat, no ho oblidem, l'accés a la sanitat i el risc que en aquests moments hi ha i sobretot l'impacte en la salut de les dones de tot el que és l'impacte de la crisi. O la violència de gènere, amb aquestes noves fórmules, després en parlo, lligades amb aquest neomasclisme juvenil. O bé la Llei del matrimoni entre persones del mateix sexe, que avui algú també gosa qüestionar –tampoc no li n'hem sentit parlar, eh?–; o la Llei d'autonomia personal, que també ens està fent fer salts enrere, o la Llei d'igualtat efectiva entre dones i homes.

També les reformes en el PIRMI que ens han generat noves cares de pobresa, també femenina. O bé una reforma laboral que ha significat o està significat una destrucció massiva d'ocupació, amb precarització laboral, manca de conciliació o possibilitats de conciliació laboral i familiar per a tots els membres, homes i dones, per la por sobretot de perdre la feina. O, vostè en feia esment, aquestes diferències salarials; parlava d'un 16,9 per cent, però la UGT als seus informes parla de fins a un 30 per cent; o bé les reduccions al suport, per exemple, a escoles bressol, o el tancament de línies de P3 de l'escola pública, quan els recursos familiars són escassos i no poden anar a la concertada, etcètera. De fet, l'estudi del Consell de Treball, Econòmic i Social darrer ens diu que el 13,7 per cent dels treballadors estan en risc de pobresa i el 30 per cent de les persones aturades. I, vostè ho deia també, el 20 per cent de totes aquestes persones en risc de pobresa són dones. Per tant, aquella frase que la pobresa té cara de dona i d'infant.

Per tant, ens preocupa moltíssim aquesta reculada de drets socials; per tant, és quan estan reculant més que mai els drets de les dones i de tots aquells col·lectius vulnerables que vostè també en feia esment.

Per tant, des d'aquesta comissió, crec, consellera, que tenim molta feina en aquest moment d'emergència social. I en aquest sentit el nostre grup, per contribuir justament a fer aquesta feina..., tot i que ens ha sorprès sentir alguna crítica d'un grup que teòricament és el cap de l'oposició però que en aquests moments ens ha semblat que defensava el Govern, i en tot cas crec que hauria d'estar content que una llei feta per un govern d'esquerres, doncs, torni a estar a sobre la taula d'aquest Parlament, per dos grups d'esquerres. I, per tant, en aquest sentit, tenim l'oportunitat justament de no aturar-nos a fer aquesta feina imprescindible. I, en tot cas, en el seu moment, Convergència i Unió, quan estava a l'oposició, demanava fer una ponència conjunta; també ho va demanar quan governava. Nosaltres l'esperem amb ànsia. És a dir que no serveixi d'excusa per anar-nos entretenint, sinó posar-nos-hi ara mateix, perquè a més a més la realitat és tossuda –per tant, és urgent que ens hi posem–, perquè ens mostra en aquest cas noves dades de violència de gènere; vostès les han esmentat.

Però també, en aquest cas, l'accés a llocs de responsabilitat social, cultural o econòmica, problemes de conciliació que abans jo esmentava, els de l'àmbit laboral... Però també, com li deia, aquesta nova fórmula que ens preocupa molt: una eclosió preocupant del neomasclisme a la societat postmoderna, que sacseja..., que crec que cal que sacsegem la consciència dels adolescents perquè no reproduïxin esquemes patriarcal del passat. Hi ha estudis, dades, que ens diuen que el 55 per cent dels joves justifiquen l'ús de la violència per aconseguir els seus objectius personals. I això és alarmant, eh? En tenim mostres amb aquestes noves eines de la xarxa, el Gossip o l'Informer, que són fórmules del ciberassetjament que principalment o bàsicament van orientats a l'assetjament femení, a partir d'atacs amb la rumorologia i amb l'impacte a la psicologia de les nostres joves i adolescents.

Per tant, en aquest sentit, necessitem més que mai una acció normativa adreçada a combatre totes aquestes manifestacions, molt subsistents i accentuades, de discriminació directa o indirecta per raó de sexe o d'altres fórmules i, per tant, que ens doni realment un impuls perquè corregeixi aquests efectes de la desigualtat, com deia, cada vegada més accelerada, malgrat els avenços fets i la feina que s'està treballant des de tots els racons o molts racons: des de l'àmbit local, des de l'àmbit supralocal, des de la mateixa Generalitat. Ens cal passar de les paraules, de les bones paraules, a una acció contundent i més proactiva del que en aquests moments, doncs, les dades i els fets ens demostren. Per tant, en aquest sentit, crec que l'excusa de la crisi no ens pot fer *invisibilitzar* el fenomen que deïem, que ja no és important el fet que les dones accedeixin... –per tant, aquesta llei d'igualtat efectiva–: només un 3 per cent de les companyies europees –per tant, a Catalunya no sé quina dada tenim– estan dirigides per dones. Possiblement aquesta crisi ens podria anar una mica diferent, com ens ensenyen els països del nord, eh?, i segurament Is-

làndia, que, doncs, una igualtat més efectiva, també, a dirigir països i dirigir institucions potser ens aniria una mica diferent en l'economia, perquè possiblement, com deia, primàriem les persones i no els números.

Per això, consellera, ens preocupa, i molt, la declaració del 8 de març que ha fet l'Institut Català de les Dones, perquè no reflecteix gens o gairebé gens tot això que comentaven i aquesta pèrdua de drets. Tan sols ens parla d'un eix, ens parla d'un dret a decidir, només d'un, i no ens parla realment del dret a decidir que no ens retallin més els drets, que de forma efectiva s'està produint, eh?, perquè, sense aquests drets no hi ha igualtat i tampoc no tindrem llibertat, i si volem la llibertat d'un poble primer també hem d'intentar tenir la llibertat de les seves persones. Per això, en aquest sentit, creiem, eh?, que ja ens tenen massa acostumats que amb això de la bandera ho tapem tot plegat.

I, passant a les preguntes, m'agradaria que ens digués com és que s'ha fet una declaració tan esbiaixada, des del nostre punt de vista, i tan poc transversal, que només té en compte un marc i no tot el que és el marc real que aquí dèiem, i, per tant, que no té, no recull la transversalitat de la visió de totes les dones del nostre país.

Per altra banda, també com i quines accions pensen fer i treballar per combatre les desigualtats que hem relacionat, que he esmentat, i aquesta flagrant pèrdua de drets.

També és un element preocupant la sortida de les dones del mercat de treball, perquè això és una pèrdua efectiva de competitivitat. Justament ens ho diuen les dades, eh?, també. Les dones deixen d'estar registrades, i amb la Llei de dependència i totes les modificacions que s'hi ha fet, realment s'està perdent capital per ser competitius. *(Pausa.)* Sí, vaig acabant.

Per tant, quan el que veiem és que es treballa des de l'economia i per l'economia d'esquena a les persones, a les dones, és quan també hi perdem, hi perdem més. Per tant, és a dir, a través d'aquest pla transversal, consellera, com incidirà en el conseller d'Economia per fer canviar l'enfocament i que l'orienti justament cap al que preveu aquest pla transversal, i tots aquests drets-que, com deia, avui tenim o en risc o ja hem perdut.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Muchísimas gracias, señora Capdevila. A continuación tiene la palabra la portavoz del Grupo Parlamentario del Partido Popular de Cataluña, la ilustrísima señora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Sí; muchas gracias, presidente. Moltes gràcies, consellera, per la seva compareixença, també gràcies a totes les persones del departament que l'acompanyen, així com als representants de les entitats i també, naturalment, a la presidenta de l'Institut Català de les Dones, la senyora Montse Gatell.

Ens retrobem, consellera, una altra vegada, en aquesta comissió. A l'anterior legislatura, com molt bé ha dit

abans, vostè era la presidenta de la comissió; jo vaig ser durant poc temps, aproximadament fins a la meitat de la legislatura, portaveu del meu grup, i, després d'una reestructuració al mateix grup, doncs, bé, vaig deixar aquesta comissió, no?

Però, bé, ens trobem de nou en aquesta comissió, la qual cosa m'omple de satisfacció, perquè crec que malgrat que no és una comissió legislativa, és una eina o pot ser una eina molt útil en favor de la igualtat. I moltes vegades, quan parlem d'igualtat, es dona per fet que ens referim a la igualtat entre homes i dones, però la comissió no és de la dona, encara que moltes vegades ho sembla, no?; és la igualtat, és la Comissió d'Igualtat de les Persones, i per tant qualsevol desigualtat ha de ser objecte d'atenció, de qualsevol persona o de qualsevol col·lectiu.

Preparant la compareixença, buscant documentació, xifres, etcètera –no donaré xifres–, em vaig detenir en l'exposició d'una nena de nou anys que a la pregunta de què era igualtat entre les persones contestava: «La igualtat social és una situació segons la qual les persones tenen les mateixes oportunitats o drets en algun aspecte. Existeixen diferents formes d'igualtat: entre persones de diferent sexe, entre persones de diferents races, entre persones respecte a les oportunitats d'ocupació o d'accés a l'educació.» Parla de «mateixes oportunitats o drets en algun aspecte»; en qualsevol aspecte. I aquesta és la clau. Ja fa anys que el nostre ordenament jurídic, en el marc normatiu tant a nivell europeu com a nivell estatal com autonòmic, proclama el dret a la igualtat davant de la llei. Tant la Constitució com l'Estatut situen la igualtat al mateix nivell que altres valors com la llibertat, la justícia o el pluralisme polític. I no solament això, sinó que la nostra Constitució consagra l'obligació dels poders públics de promoure les condicions per tal que aquesta igualtat sigui efectiva.

Per tant, actualment el nostre problema no és de drets; el nostre problema és d'oportunitats. Ha parlat, consellera, de diferents casos de desigualtat, no?, i ha parlat de l'orientació sexual. Estem bàsicament d'acord amb el que ha comentat, i jo crec que podem tindre ocasió, no?, de fer un seguiment i de veure el compliment d'aquest pla interdepartamental.

I sí que m'agradaria fer només dos apunts: quant al tema de l'ètnia gitana i quant al tema dels discapacitats. Quant a l'ètnia gitana, m'agradaria saber si tenen dades d'absentisme escolar. La formació és bàsica, no?, i un dels problemes de la igualtat és precisament... o una de les arrels, aquesta formació.

I quant als discapacitats, jo crec, i no s'ha dit, no?, que la gran assignatura pendent dels discapacitats és la incorporació al món laboral. I hem de veure la discapacitat no com una diferència sinó com una cosa diguem-ne normal, no?, per dir-ho d'alguna manera. Portar ulleres, per exemple, també és una discapacitat, però es pot solucionar; per tant, els discapacitats, aquella discapacitat que tinguin es pot perfectament solucionar.

I malgrat que la comissió és d'igualtat de les persones, com he dit, les polítiques de dona ocupen una gran part d'aquesta igualtat, no?, i avui, a dos dies del 8 de

març, cobra més sentit que mai. I per això hem parlat que hi ha una igualtat legal, però és cert que encara no hem assolit aquesta igualtat real, perquè mentre el rendiment escolar, acadèmic, universitari, és més bo en nenes que en nens, en moltes ocasions, resulta que –només per ficar un exemple, i no vull entrar en balls de xifres, però donaré només aquesta– en les empreses de l'IBEX només un 11 per cent dels consellers són dones. Han estudiat menys? Són menys intel·ligents? La llei ho impedeix? No; senzillament, no han tingut les mateixes oportunitats. I no les han tingut perquè la nostra cultura, la nostra educació encara veu la dona..., i de fet ho és, cada vegada menys, però encara, la responsable de la llar i de la família. Per tant, hauríem d'anar, per un costat, a l'origen, incidir en l'educació igualitària, en el canvi de mentalitat social, i, d'altra banda, a buscar les solucions als problemes que es plantegin.

Hi ha un pla estratègic de polítiques de dones de la Generalitat, la presidenta de l'Institut Català de les Dones n'ha parlat, 2012-2015. Per tant, hi ha un full de ruta però cal dotar-lo de contingut específic i concret. M'explicaré. El que acabo de dir està recollit en aquest pla, en l'apartat de metodologia, el que acabo de dir abans, eh?, en l'apartat de metodologia... *(Pausa.)* Perdó, executiva; quan diu que s'han d'impulsar mesures d'acció orientades a la transformació social i a la transformació de la cultura institucional. Això ho sabem, tots en som conscients. Però aquestes són afirmacions i declaracions d'intencions. Cal concretar. Li demano, consellera, li demano, presidenta de l'Institut Català de la Dona, que ens facin arribar la memòria del que s'ha fet i concretament les accions que s'han dut a terme des de la comissió per la igualtat de la dona i per la igualtat d'oportunitats. Crec que a aquestes altures seria bo, i dintre d'aquesta comissió, que es pogués fer una valoració del grau de compliment d'aquest pla estratègic. En tot cas, la comissió tècnica de seguiment del pla de què vostè ha parlat també tenen la reunió; ens podrien després fer una valoració del que allí s'ha dit.

Tema de violència masclista; estem bàsicament d'acord en tot, no? I celebro que hi hagi la intenció de fer un programa d'intervenció integral. I desitjo que aquest programa sigui una bona eina, sigui un bon instrument per acabar amb aquesta xacra.

Jo vull parlar d'un tema d'actualitat..., sempre és actual, però arran d'una sentència del Tribunal Suprem respecte al burca, respecte a una ordenança de l'Ajuntament de Lleida per regular, per prohibir l'ús del burca en els establiments públics; una sentència que diu que un ajuntament no és competent per regular aquesta qüestió, entenent que és una qüestió de llibertat religiosa, quan no és aquest el plantejament, no és una qüestió de llibertat religiosa, és una qüestió d'igualtat de les dones.

I, per tant, jo vull incidir en aquest sentit i dir que penso que és una qüestió... Nosaltres vam presentar l'anterior legislatura una moció demanant una regulació d'aquesta qüestió, i penso que encara és necessària, perquè encara hi ha moltes dones que van amb la cara tapada amb un burca o amb un nicab, i jo crec que això, si parlem de drets de les dones, si parlem de digni-

tat de la dona, si parlem d'igualtat, no es pot permetre de cap manera.

Hi ha tres qüestions..., n'hi ha més, eh?, n'hi ha més, però jo en citaré tres, que penso que són fonamentals per avançar cap a la igualtat. Recursos. Sé que aquesta no és precisament la millor etapa per parlar de diners, però si realment volem fer una bona política d'igualtat cal destinar recursos suficients per a aquesta qüestió. I la representant d'algun grup polític, sempre donant le culpes a altres i no assumint mai les seues pròpies responsabilitats..., el camí no és donar la culpa als altres, el camí és administrar bé els diners que tenim. Però mentre l'objectiu d'aquest Govern sigui fer una consulta sobiranista i de primar qüestions i subvencions identitàries, potser oblidarem qüestions i problemes que són realment importants com és el de la discriminació, el de la igualtat entre les persones. Per tant, recursos.

Mitjans de comunicació. Els mitjans públics han de poder servir també per avançar cap a la igualtat, han de ser un exemple d'igualtat de les persones i han d'ajudar a aquest canvi d'educació i de cultura social, i més quan des de... Els públics, és evident... *(Pausa.)* President, li demano tres segons... *(Pausa.)* Els públics, és evident. Però com que donem 28 milions d'euros de subvencions, alguns mitjans públics també podrien fer un esforç en aquest sentit.

Horaris –horaris. Nosaltres vam presentar la passada legislatura una proposta que va ser aprovada en aquesta comissió, que va ser aprovada per unanimitat, i es tractava de racionalitzar els horaris laborals. M'agradaria saber, consellera, si s'ha fet alguna cosa en aquest sentit.

I acabo dient que els plans estan molt bé, però a mi m'agradaria saber, més que el què, que jo penso que tots estem d'acord en el què, el com, fer aquesta concreció, que a vegades és el més important, com es fan les coses i com es duren a terme.

Consellera, ens tindrà, a aquest grup, al seu costat; ens tindrà al seu costat per ajudar i per col·laborar en tot allò que serveixi per a la igualtat de les persones, però també ens tindrà per criticar, permeti'm l'expressió, en aquelles qüestions en què no estiguem d'acord.

Gracias, presidente.

El vicepresident

Gracias, señora López. Procede, a continuación, la intervención de la portavoz del Grupo Parlamentario de Iniciativa per Catalunya Verds, la señora..., ilustrísima señora Marta Ribas. Tiene la palabra.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Consellera, bona tarda de nou, presidenta de l'Institut Català de les Dones, també als representants del departament i als membres de les entitats de dones i del col·lectiu LGTB que avui també ens acompanyen...

Se li ha comentat en alguna de les intervencions prèvies; la senyora Amorós, per exemple, deia: «La situació econòmica és difícil, no?» La mateixa consellera

també ens ho reconeixia. Precisament, aquesta situació econòmica difícil ens està generant una situació de més inequitat, de més desigualtat, i, per tant, és quan és més necessari que mai que s'apliquin polítiques d'igualtat al nostre país, i polítiques que no siguin de maquillatge, sinó de lideratge.

No toca, permeti'm dir-li-ho, consellera, que una mà, diguem l'esquerra, amb una certa ironia, del Govern ens estigui dient que la igualtat ha d'impregnar les polítiques d'aquest Govern mentre la mà dreta d'aquest Govern està eliminant els serveis bàsics per a la conciliació de la vida familiar, personal, laboral, com ara les places d'escoles bressol, el suport econòmic a aquestes places, les beques menjador, els serveis a la dependència, s'estan escurçant les hospitalitzacions a la nostra sanitat pública, s'apliquen retallades en els permisos arran de reials decrets que ens vénen marcats des del Govern central.

No toca, senyora consellera, que la mà esquerra d'aquest Govern ens estigui reconeixent la pobresa, el rostre de dona d'aquesta pobresa, també fins i tot que aquesta crisi ha generat una societat menys equitativa, mentre s'està retallant la renda mínima d'inserció o mentre s'està paralitzant des del seu govern la ILP sobre la renda bàsica de ciutadania..., que, per cert, ho aprofito, ja que és la consellera que hauria de tenir, doncs, un interès especial, unes competències en aquest aspecte: per què, consellera, li preguntem, estant dificultant aquesta iniciativa legislativa popular?

No toca que ens estiguin reconeixent aquesta bretxa salarial entre dones i homes, que ens estiguin reconeixent la cara femenina de l'atur, que sempre ha estat –i no s'ha estat dient durant aquests anys– més alta entre les dones, l'atur, que entre els homes, no toca, mentre es manté la decisió –que esperem que, si de cas, ens digui que no la mantindran i la rectificaran– que va emprendre el seu Govern en la legislatura passada d'eliminar la Direcció General d'Igualtat del Departament de Treball. Per cert, Direcció General d'Igualtat que no només ha de vetllar per la igualtat entre dones i homes, sinó que també per aquest atur altíssim entre les persones discapacitades, per exemple, o per la discriminació laboral que pot existir a altres col·lectius per raó de tendència sexual, per exemple.

No toca, creiem, que només se'ns parli d'emprenedoria, en aquest aspecte, mentre hi ha un atur femení que no tindrà resposta a partir de l'emprenedoria. I li poso un exemple de plena actualitat, el cas de Power Controls, a Sant Vicenç de Castellet: 70 per cent, dones que seran afectades per aquest expedient de regulació d'ocupació, d'una certa edat. I, per tant, els mecanismes de reinserció, d'orientació, que estan aturats, aturadíssims, el SOC, i que els pocs que estan actius no s'enfoquen a aquests col·lectius, no donen resposta a aquestes situacions. Parlar d'emprenedoria només en aquests aspectes em sembla que no toca.

Creiem que no toca quan és el seu mateix Govern, a més, qui està generant atur femení; atur en general, però especialment atur femení. I li demanem, de fet, les dades, si ja tenen les dades d'aquesta destrucció d'ocupació que estan fent, tant a la Generalitat com a les

seves empreses públiques, de quants homes i quantes dones han estat afectats, quants homes i quantes dones han quedat al carrer, quin impacte de gènere estan tenint aquestes retallades també en la funció pública.

Perquè la nostra impressió és que l'impacte és bestial, i permetin-me l'expressió, perquè a més les dones tenim un doble greuge en aquest aspecte: no només perquè són sectors feminitzats laboralment, sinó que, a banda que també en som usuàries, som les que majoritàriament acabem després cobrint o repercutint sobre les nostres esquenes aquests serveis que no està prestant o deixa de prestar l'Administració pública. És sobre les esquenes de les dones sobre qui acaba recaient la cura de les persones malaltes, les persones grans, les persones dependents o els infants, quan això no ho està fent l'Administració pública.

Però és que a més ha augmentat, i també ho reconeixen –evidentment, només faltaria que no fos així–, la precarització de sous i de condicions laborals especialment entre certs col·lectius, i per tant també especialment entre les dones. I això segur que també acaba fent que les dones siguin més dependents econòmicament i socialment del seu entorn familiar, i per tant que totes aquelles mesures que intentem posar per evitar casos de violència se'ns estiguin desmuntant des de la mateixa base, perquè les mateixes dones tornen a ser més dependents i per tant és més fàcil que la societat continuï reproduint encara més uns esquemes masclistes i patriarcal.

I un tercer aspecte, consellera, d'invisibilitat, també li ho dèiem..., perquè si ens reconeix aquest rostre femení de la pobresa, de l'atur, de l'efecte de les retallades, de la inequitat, desigualtat que estan generant aquestes retallades, si és cert que hi ha tots aquests estudis d'impacte de gènere per part de l'Institut Català de les Dones, com és que no ho estem fent visible? Però, a més, com és que no n'estem fent cas des del mateix Govern de la Generalitat?

I, dic, fer-ho visible amb més contundència, presidenta de l'Institut Català de les Dones, perquè, si no, mentrestant, estem donant marge, massa marge, perquè creixi un discurs patriarcal i masclista darrere les justificacions de certes retallades; discursos que vénen a acabar-nos dient o ens estan intentant posar al cap que és millor que les dones estiguem a casa cuidant les criatures, que és on millor estan les criatures, a casa, amb les mares, que no pas a una escola bressol.

O declaracions com la del ministre Fernández Díaz, i que passen sense pena ni glòria, només demanant perdó, quan acusa o parla contra els matrimonis homosexuals dient que no tenen sentit perquè no són reproductius.

O certs passos enrere que estem veient i que s'estan permetent, o com a mínim s'estan dient d'una forma massa descarada darrerament, també en la lluita contra el racisme. I acabem de sentir, no?, alguna afirmació d'aquestes fàcils i demagògiques que barregen certs conceptes i acaben tenint un caire racista o contra la immigració al darrere; igual que també n'anem sentint contra la comunitat gitana, de nou.

Un parell d'aspectes i algunes preguntes. Ens parlarven de les lleis. Som-hi. Som-hi! Si realment ha de ser

amb la llei d'igualtat d'homes i dones per no fer ni un pas enrere en allò que ja s'havia treballat i consensuat, i que molta gent havia deixat penyores pel camí en aquesta negociació amb els col·lectius de dones de tot Catalunya, som-hi!, fem una ponència conjunta. Hi ha una base d'un text que hem tornat a entrar el Partit Socialista i hem tornat a entrar el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, i una feina, entenc, que s'ha estat fent també, doncs, des de l'Institut Català de les Dones. Som-hi! Però també amb la participació, com s'havia fet els últims anys, de les entitats de dones.

I som-hi també amb la llei contra la discriminació del col·lectiu LGTB. Per cert, també una llei que ja ha treballat, i molt, aquest col·lectiu, i per tant que tenim una base feta i una base consensuada a partir de la qual podríem partir ràpidament. I, per cert, li pregunto, consellera, quan podríem fer-la aquesta? Ja que tenen clar que seria el 2013 la d'igualtat de dones i homes, podria ser també el 2013 aquesta contra la discriminació del col·lectiu LGTB?

I unes preguntes, abans que se m'acabi el temps. Sobre el pla estratègic de l'Institut Català de les Dones, com que tindrem una ocasió a partir de la petició que hem fet de compareixença de la presidenta, doncs, que tindrem ocasió de parlar-ne més en detall, no hi entro. Sí, però, algunes preguntes més concretes sobre aspectes de violència.

Per exemple, què ha passat, si s'ha fet, i on és, i si ens en poden donar, doncs, alguna explicació, amb l'exploració de dades de l'enquesta de violència masclista que es va fer l'any 2010? Han fet balanç comparatiu del nou sistema que van implantar a l'Interior respecte al que hi havia abans, aquell Programa de seguretat contra la violència masclista? Quin efecte està tenint aquesta difuminació del tema de la violència masclista enmig d'altres violències de l'entorn familiar que han fet des del Departament d'Interior?

Voldríem que ens expliquessin també què està passant amb el deute que tenen amb els ajuntaments, un tema molt important per nosaltres, perquè saben que un dels serveis que són dins d'aquests convenis que els ajuntaments no estan cobrant, que la Generalitat no està pagant, són precisament els SIAD als quals feia referència abans la presidenta de l'Institut Català de les Dones, serveis d'informació i atenció a les dones que qualsevol d'aquests dies els ajuntaments començaran a tancar, perquè no reben els recursos per poder-los fer funcionar, i no podem garantir que les prioritats de tots els ajuntaments de Catalunya on hi ha SIAD o dels consells comarcals on hi ha SIAD acabin sent coincidents amb el que voldríem des d'aquesta comissió, segurament, tots els i les membres.

Però també què està passant amb el deute amb les entitats, perquè també les estan ofegant –les estan ofegant–; quan els pagaran, perquè, si no ho tenim mal entès, fins fa quatre dies a moltes d'aquestes entitats els devien encara la subvenció –acabo, senyor president– de l'any 2011, i, per tant, evidentment, no han cobrat res del 2012 i comencen a córrer veus que el 2012 no hi haurà ni tan sols convocatòria de subvencions.

Deixin-me acabar, només, amb una reflexió. Comptin amb nosaltres, com els deia, per apostar per seguir construint una societat més justa i més igualitària, i fem-ho amb urgència, si és per fer això –sempre és necessari fer polítiques per a la igualtat i en crisi encara urgeix més–, però no comptin amb nosaltres si això ha de servir per tapar les polítiques d'un govern que de moment el que ens ha estat demostrant és que fan polítiques que perjudiquen precisament aquesta igualtat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Ribas. A continuació tindrà la paraula la portavoz del Grupo Parlamentario de Ciudadanos, la il·lustríssima senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Gracias a la señora *consellera* por su comparecencia; gracias también a la presidenta del Instituto Catalán de las Mujeres, al resto de entidades que nos acompañan hoy. Y desde Ciudadanos les deseamos mucha suerte en sus respectivos cargos en la próxima legislatura.

Bien, hoy estamos en una comisión que se llama «Comisión de la Igualdad de las Personas», y eso significa que aún existe desigualdad, porque, si no existiera, no tendríamos una comisión específica para eso. Yo creo que en este aspecto estamos todos de acuerdo. Y también estamos de acuerdo en que la igualdad se debe entender en un sentido amplio, no solo la igualdad de las mujeres, que evidentemente es un rasgo fundamental y una base sobre la cual tenemos que luchar por la igualdad, pero que también hay otros colectivos, hay otros aspectos que no tienen un nivel de igualdad adecuado, como pueden ser, pues, las personas discapacitadas, personas de etnias..., personas de origen extranjero, que vienen de otros lugares, personas que tienen orientaciones sexuales diversas.

Y también usted pedía respeto y tolerancia a todos estos colectivos, y yo estoy totalmente de acuerdo, y me gustaría añadir también que se debe respetar y se debe tolerar también a las personas en función de la lengua que hablen, y mucho más si la lengua que utilizan es oficial en el territorio catalán. Por tanto, no se debe permitir tampoco la discriminación por razones de lengua ni por razón de ideología política.

Sí que es cierto que el tema de la igualdad de género es capital, porque hay muchas personas que sufren una doble discriminación por el hecho de ser mujeres; es decir tienen una discriminación por pertenecer a alguno de estos colectivos que hemos comentado anteriormente, pero además sufren discriminación por el hecho de ser mujeres, y eso es uno de los motivos que demuestra que es fundamental atajar cuanto antes la desigualdad de las mujeres.

Como ha salido aquí el ejemplo del burka, me gustaría decir que nosotros, desde Ciudadanos, también consideramos que la vestimenta del burka lleva implícita una absoluta desigualdad de la mujer respecto al

hombre en determinadas religiones, y que no entendemos cómo partidos de izquierdas, que además se permiten hacer comentarios casi xenófobos con la gente de otras partes de España, pues, puedan poner en duda que el hecho de intentar prohibir el burka no sea simplemente para garantizar el derecho de las mujeres sino que pueda tener algún otro interés.

Nosotros entendemos también que la igualdad debe ser transversal; es decir, no podemos hablar de igualdad sin hablar de empleo, sin hablar de bienestar social, sin hablar de familia, sin hablar de infancia, de enseñanza, de investigación, de sanidad, del mundo empresarial, etcétera. Entonces, no podemos concebir que la igualdad se trate de manera aislada, sino de forma coordinada y transversal entre todos los departamentos y todas las áreas que puedan tener alguna implicación.

Y también se ha comentado antes, pero me gustaría incidir en que la crisis no es que haga que se hable menos de igualdad, es que la crisis está acentuando las desigualdades. La crisis está acentuando las desigualdades en todos los aspectos, pero es especialmente evidente en el caso de las mujeres, que son las que más paro están sufriendo, las que más índice de pobreza tienen, las que más cargas familiares están asumiendo en relación con los hombres y las que en casos de despidos masivos, pues, muchas veces se están viendo afectadas en mayor medida.

Y hay algún dato como el que hemos escuchado hoy en una radio a nivel nacional, que desde el 2008 hasta hoy el porcentaje de mujeres directivas ha disminuido a la mitad. Es decir, esto es un dato claro de que la crisis y el paro se están cebando especialmente con un colectivo, pues, que estaba en una situación de desigualdad, como es el de las mujeres.

Para luchar contra esta desigualdad tenemos en Cataluña muchos instrumentos. Para empezar, la lucha por la igualdad de las personas es una competencia reconocida a Cataluña en el Estatuto de autonomía y por tanto el Gobierno tiene amplias competencias para llevar a cabo programas, servicios y planes en este sentido; tenemos instrumentos como el Instituto Catalán de las Mujeres, observatorios, diferentes comisiones, etcétera. Lo que sí que es importante es que a estos instrumentos y a estos planes se les haga un seguimiento adecuado, un seguimiento y una evaluación, porque normalmente, a nuestro entender, las políticas de igualdad muchas veces se quedan en el plano del discurso, muchas veces se quedan en el plano de la palabra o incluso de las estructuras y de los órganos y no se hace un seguimiento exhaustivo de cuáles son los datos sobre los cuales podemos tomar decisiones.

Hay otros ámbitos, como por ejemplo en empleo, en los que se puede hablar mucho de planes de empleo, pero si la tasa de paro no mejora, el Gobierno asume una serie de responsabilidades. Nosotros vemos que en el ámbito de la igualdad no es así; se puede hablar mucho de igualdad pero no vemos que haya una correlación tan directa entre un dato concreto y las responsabilidades que el Gobierno asume.

Esto es una reflexión, simplemente, que estoy segura de que todos compartimos, y es que podemos caminar

hacia una política de igualdad, no tanto de palabras, sino más de hechos y más evaluable, como puedan ser otras políticas.

Le agradezco su intervención. Sí que entendemos que a lo largo de las reuniones de esta comisión, pues, tendremos más información, podremos ir detallando en cada uno de los planes; entiendo que hoy no se podía dar una información exhaustiva de todos ellos, pero sí que me gustaría preguntarles tanto a la señora *consellera* como a la señora presidenta del Instituto de las Dones sobre algunas cosas concretas. Por ejemplo, del tema de violencia de género sí que creo que ustedes han hablado..., creo que del mayor ámbito del que han hablado ha sido de la violencia de género, en cuanto a los planes y las medidas que van a poner en marcha, porque, sinceramente, esto sigue siendo una lacra social, que es uno de los ejemplos que vemos que, por muchos mecanismos que se ponen en marcha, y nosotros reconocemos que se están poniendo muchos mecanismos, los datos no son buenos, no responden al empuje de las administraciones públicas, y entonces pensamos que se debe hacer un esfuerzo.

Sí que nos gustaría tener más información sobre los datos de violencia de género de los últimos años, mayor evolución, y ver si ustedes nos transmiten que estos datos son suficientes para plantear las políticas, o que quizás uno de los problemas de que las políticas contra la violencia de género no den los resultados que se esperan es que a lo mejor no se tiene información adecuada al problema que se intenta combatir. Eso sí que nos gustaría que nos lo explicaran.

Otro ámbito en que estamos muy interesados es en las medidas que ustedes van a poner en marcha para garantizar la igualdad de las personas, sobre todo de las mujeres, pero no solo de ellas, en el ámbito del empleo. ¿Van ustedes a poner en marcha algún programa transversal en temas de orientación laboral, en temas específicos de intermediación? ¿Van ustedes a reformar...?, bueno, si es que van a reformar el Servei d'Ocupació de Catalunya, ¿cómo van a tener ustedes en cuenta en el ámbito laboral el tema de la desigualdad de las mujeres? Sé que no es un ámbito específico de usted, pero entiendo que cuando se hace una reforma en este sentido se habla transversalmente de este tema.

Respecto a la racionalización de horarios, respecto a la conciliación familiar, me gustaría saber cuáles son las medidas que ustedes tienen en marcha o que van a priorizar para garantizar una incorporación mayor de la mujer al mercado de trabajo.

También nos gustaría que nos solventaran la duda de si van ustedes a hacer frente a las deudas que tienen con los ayuntamientos para pagar entre otras cosas, pues, plazas para la dependencia, plazas para *escoles bressol*; es decir, para toda esta red de atención social que estamos convencidos de que afecta en última instancia a la igualdad de las personas.

Nos gustaría también saber si ustedes van a poner en marcha algún plan específico para mejorar la igualdad de las personas en el ámbito rural, porque vemos que es casi como una tercera discriminación en muchos casos: aparte de pertenecer a algún colectivo,

mujeres y, aparte, en el ámbito rural, tienen como una dificultad añadida.

También en el mundo académico y en el de la enseñanza detectamos una gran desigualdad en cuanto a las mujeres.

También nos gustaría saber y poner de manifiesto que se necesitan mayores mecanismos de coordinación entre todas las entidades que participan en la lucha por la igualdad. Participan todas las entidades, los ayuntamientos, las empresas públicas, entidades del tercer sector, y a veces detectamos que se llevan a cabo programas que no están bien coordinados y que no permiten tener un efecto multiplicador que sería el deseable.

Y por último nos gustaría también saber, en el tema de la igualdad de las personas discapacitadas, si tienen alguna medida específica para favorecer su inserción laboral o qué planteamiento tienen con los centros especiales de empleo, etcétera.

Nosotros sabemos que es un momento muy complicado presupuestariamente hablando. Sabemos también que no hay políticas sin presupuesto; podemos estar hablando aquí de muchas cosas, pero si no ponemos números sobre la mesa, pues, difícilmente podemos llegar a buen puerto. No hay políticas sin presupuesto, no hay políticas sin concreción y no hay políticas sin evaluación.

Estos tres temas son los que nos gustaría también que ustedes nos aclarasen, ¿no?, qué partidas presupuestarias o si tienen puestos números a estos planes, si nos pueden concretar un poco más estos planes, y sobre todo en estos ámbitos que yo le he comentado, y también incidir un poco en los sistemas de evaluación de los planes. Muchas veces los planes nacen con una voluntad muy importante, con un consenso muy grande, e incluso están muy bien definidos, pero no se les hace el seguimiento y la evaluación que nosotros entendemos que se debería hacer. Y por eso también nos gustaría saber qué periodo de información podemos tener de cada uno de los planes que se han nombrado hoy, cada cuánto tiempo van a informarnos sobre ellos, si se van a hacer informes semestrales, trimestrales, qué podemos comentar aquí, etcétera.

Y por último decirle que nosotros, desde Ciudadanos, le daremos todo el apoyo a un ámbito que entendemos que es absolutamente transversal entre todas las fuerzas políticas. Yo creo que si hay algún ámbito en el que podemos estar de acuerdo es en el de que existe desigualdad hoy en día y de que todos deseamos que esa desigualdad desaparezca. Podemos tener alguna diferencia en cuanto al mecanismo para llegar a esa igualdad o en cuanto a las prioridades, pero entendemos que es un ámbito que nos une. Y, como es un ámbito que nos une, pues, tendrán ustedes todo nuestro apoyo, sobre todo si no pretenden llegar a una mejor tasa de igualdad..., sin mezclar cuestiones políticas o cuestiones identitarias, como hemos visto en la intervención de Esquerra Republicana, que por un momento he pensado que me había equivocado de comisión; pero no, estábamos en la de igualdad.

Entonces, sin mezclar temas identitarios y sin mezclar temas ideológicos, nosotros estaremos a su lado. Y les deseamos toda la suerte del mundo, porque tienen ustedes una difícil tarea por delante, no solo por mejorar la desigualdad, sino sobre todo en una época de crisis.

Muchas gracias, señor presidente, señoras y señores diputados.

El vicepresident

Gracias, señora Arrimadas. A continuació, procede la intervenció del portavoz del Grupo Mixto, el ilustrísimo señor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies; bona tarda. Bé, sóc aquí en substitució, com ja sabeu, de la Georgina, que està de baixa per maternitat. I a més a més em disculpo ja a l'avançada perquè al final de la intervenció hauré de marxar corrent, i per tant ni la intervenció de Convergència ni la resta de rèpliques podré escoltar-les, i em sap greu. Disculpes.

Bé, un context general, per no oblidar mai de què parlem, sobretot a dos dies del Dia de la Dona Treballadora. Quan entenem que les dones a nivell global fan dos terços del treball a nivell mundial, representen únicament el 10 per cent de la massa salarial i, en termes gràfics, no?, posseeixen tan sols l'1 per cent de la propietat a nivell mundial... Aquest és el context en què ens movem de desigualtat en termes globals.

I vivim, a més a més, en el concret, a l'Europa occidental i en el sud d'Europa, una crisi a l'estat del benestar, una crisi econòmica, que porta o està portant al desmantellament gradual d'aquest estat del benestar i que ens aboca, per tant, en una de les seves moltes facetes, aquesta crisi, com una de les seves moltes conseqüències, a una crisi que en podríem dir «crisi de les cures», en tant que afecta per partida doble o per partida triple les dones: l'eliminació de drets socials o la seva supressió, via retallades en educació, en sanitat, en serveis socials, en cultura i en tota una sèrie d'àmbits, que forcen per activa o per passiva la tornada de la dona a la llar. I a més no té una traducció pràctica, malgrat que l'home també torni a la llar, en un repartiment equitatiu de les feines, de les tasques de la llar, sinó que torna a situar la dona..., totes aquestes retallades la forcen en bona part a tornar a la llar per unes condicions materials adverses.

També vivim en un context, i encara més concret, de supressió de la Llei de dependència, que bàsicament el que fa altra vegada és colpejar durament justament el col·lectiu més feble en aquest sentit, que és el col·lectiu de la dona, per aquesta divisió històrica i que continuem arrossegant de la dona cap a l'àmbit privat i l'home cap a l'àmbit públic que la crisi torna a posar al descobert i les retallades tornen a aguditzar encara més.

Parlant de violència, podríem guardar la xifra que al voltant del 20, entre el 20 i el 25 per cent, segons les fonts i segons la manera d'estudiar-ho, de les dones pateixen de determinada violència, són víctimes de de-

terminada violència pel fet concret de ser dones. I això ens situa en dades o en estadístiques alarmants, i que a més a més ens insinuen o ens indiquen, diria, clarament, doncs, la popularització, diguéssim, o la presència quotidiana i universal d'aquest tipus de violència, de la violència masclista.

Hi ha, diguéssim, tres tipus de violència o tres casos de violència de morts o d'agressions violentes a la nostra societat ara mateix, no? Una seria... O tres, diguéssim, que causen el major nombre de morts violentes, és a dir, no volgudes. La que causa, diguéssim, de forma estructural el trànsit, no? I aquí té bona part de responsabilitat la indústria automobilística, i com està estructurada, i perquè fa els cotxes que fa. N'hi ha una altra que és causada pel sistema financer, a través dels desallotjaments, a través de les hipoteques, que està provocant..., doncs, avui n'hem tingut un altre cas, no?, de mort, i que està de forma setmanal provocant morts, és a dir, sang, és a dir, morts violentes al nostre país. I hi ha una xacra que arrosseguem durant molts anys i que cada vegada, per sort, és més pública però no per això és menys acusada, que és la violència masclista contra les dones.

Justament per això també tenim interès a saber quina ha estat la continuïtat de la desaparició del programa d'Interior sobre seguretat contra la violència masclista, que, estranyament, perquè ho digui la CUP, era una de les coses que valoràvem positivament a Interior i que ens semblava que era un programa justament avançat.

Vostè, senyora consellera, no deixa de representar un govern que insisteix a mantenir les pilotes de goma, que compra nou armament, però que alhora suprimeix el programa o un dels pocs programes, diguéssim, com a novetat, com a incorporació, com a desplegament de política pública, que segurament més ben valorat estava.

Ens preocupa el retrocés en la qüestió de la Llei de l'avortament, o almenys el retrocés anunciat, que tornarà a tipificar una decisió pròpia, que les dones i només les dones, elles soles, tenen el dret de prendre..., ho tornarà a tipificar com a delictes; tornarà a fer passar les dones pel trauma d'un reconeixement psicològic, si volen exercir aquest «delictes», i a més a més posarà en mans o posa en mans dels metges la decisió, finalment, sobre el seu propi cos.

Ens preocupa la proliferació o en tot cas l'assentament, diguéssim, de les ordenances cíviques iniciades a Barcelona pel tripartit en el seu moment pel que tenen de criminalització i persecució d'un col·lectiu doblement assetjat o doblement en desavantatge, com és el col·lectiu de les dones i de les dones migrades, no?, de les dones que formen part del col·lectiu de la immigració i que les ordenances cíviques tendeixen a criminalitzar, sobretot per tot el que té a veure amb el treball sexual, que és, majoritàriament, exercit per aquest col·lectiu.

Ens preocupa també l'ofensiva espanyola i catòlica contra l'educació pública. I ens preocupa pel que té d'ingerència en els valors, en la modificació, pel que té de supressió de suport públic a l'escola pública, pel que té d'enfortiment de l'escola privada, que és fàbrica de desigualtats socials, però també d'incorporació de

valors conservadors, que juguen en contra de qualsevol política pública que tendeixi a la desaparició..., o a l'educació en la igualtat.

I ens preocupa també que, si una de les eines per lluitar contra la violència masclista havia de ser principalment o era gestionada principalment per l'Institut Català de la Dona, s'hagi vist retallat gairebé en 2 milions en dos anys el seu pressupost; no tinc el tant per cent, però pot ser de l'ordre del 17-18 per cent, no?, si no tenim les dades equivocades, i el tancament de centres que s'ha produït els darrers dos anys, malgrat que ara s'hagi explicat que se n'han obert de noves, d'oficines.

Li demanem també, si vivim en una situació adversa, que aquesta malauradament és difícilment controlable..., que és que la major part de missatges que es llancen a la societat provenen de grans corporacions de mitjans de comunicació destinades a la producció de benefici empresarial, que no tenen, entenem nosaltres, i en bona part en són responsables, cap escrúpol, moltes vegades, a utilitzar, a fer un ús i abús dels estereotips masclistes i dels valors discriminatoris per al benefici empresarial, no?, per a potenciar el benefici empresarial i, per tant, donar sortida a més i nous productes a partir del reforçament dels valors discriminatoris, no?, i dels valors masclistes de la nostra societat.

Un marcatge, li demanarem, encara que les eines que tingui segurament no siguin les més eficients per poder fer aquest marcatge al món de la publicitat comercial, al món dels mitjans de comunicació. Però, certament, a vegades es fa una lluita titànica intentar apellar als valors de l'educació o a l'ús o la funció de l'educació; intentar, diguéssim, modificar aquests valors discriminatoris en la societat, quan tenim un xafarranxo de combat tan enorme i tan organitzat com són els grans mitjans de comunicació privats, principalment, i el gran desplegament de la publicitat, la gran presència de la publicitat i de l'ús comercial d'absolutament tot, no?, per a fins publicitaris, en les xarxes socials, en les televisions, en tot tipus de mitjans de comunicació, no?, que inunden l'espai comunicatiu social de missatges discriminatoris, de missatges que reforcen els rols de gènere que marquen la desigualtat.

Ens ha agradat la frase «si hi ha violència és perquè hi ha desigualtat», perquè és un reconeixement al fet que, previ a la violència, primer hi ha una desigualtat, després hi ha una ideologia que aferma aquesta desigualtat i després hi ha una justificació de la violència, a partir d'aquesta ideologia que bàsicament és la que sustenta la desigualtat.

I com a conclusions i com a qüestions pràctiques, també, li volem fer esment de la llei contra l'homofòbia, d'aquesta llei que, després de tots els treballs duts a terme ja fa un temps, ja va passar de ser una llei contra l'homofòbia a ser una llei pels drets del col·lectiu LGTB i també contra la lesbofòbia i la transfòbia, i que des de llavors està tancada en un calaix; «des de llavors» vull dir des de fa aproximadament dos anys o dos anys i escaig, després de successius intents desafortunats –per deixar-ho així– perquè entrés en tràmit parlamentari fins al final, diguéssim, o entrés en tràmit parlamentari, de fet, no?, i fos tractada al Parlament.

I li preguntem a vostè i també, diguéssim, al Grup de Convergència la intenció o no de prioritzar la portada al Parlament, l'entrada al Parlament d'aquesta proposta de llei o d'aquest projecte de llei que havia estat treballat en aquell moment.

I a més a més li demanem també..., no hi podem estar per escoltar la resposta, però ens l'escoltarem *a posteriori*, i ens sap greu perquè és d'una certa mala educació, però li volem preguntar quin és el paper que li preveu al Consell Nacional LGTB, quina participació, quin rol, quina funció li vol donar els propers dos anys, perquè n'és la presidenta actualment. I si, respecte a aquesta llei de l'homofòbia, s'ha reunit amb els col·lectius que llavors la van impulsar i que n'estan, diguéssim, promovent la seva reimpulsió, i com la valora, aquesta llei, si creu que s'ha de transformar o no.

Hi ha dues coses més. N'ha dit moltes de coses; hi coincideixo. En general els consellers en diuen moltes i les restriccions pressupostàries fan evident que la meitat segurament no es podran dur a terme. Per tant, pocs compromisos, però que es puguin fer, en els propers dos anys, perquè no sabem si les legislatures seran més llargues, no? La llei de l'homofòbia ens interessa; la llei de la igualtat, òbviament, si es tirés endavant, també hi treballaríem. Ha dit que agafa el compromís de desplaçar el que queda de la Llei 5/2008. La xarxa de recursos em sembla imprescindible, perquè, a més, té a veure amb pressupostos, i per tant té pinta que sigui la primera..., o sigui, són les polítiques aquestes les que tenen pinta de caure les primeres en una prioritització pressupostària en temps de crisi. I, per tant, li demanem que agafi aquest compromís.

I ara respecte..., i encara m'ha quedat per parlar sobre el tema del racisme i del feixisme. No, simplement, un missatge, que ni un sol espai al feixisme i el racisme, perquè és l'articulador de les desigualtats contra un dels col·lectius més gran que cohabita amb nosaltres i que cada vegada té menys drets en aquesta crisi, i ja en tenia molt pocs de reconeguts.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gracias, señor Arrufat. A continuación procede la intervención de la portavoz del Grupo Parlamentario de Convergencia i Unió, la ilustrísima señora Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, president. Il·lustre, il·lustríssim no; il·lustre, només.

En primer lloc, donar la benvinguda, com no pot ser d'una altra manera, a la consellera de Benestar Social i Família, a la presidenta de l'Institut Català de les Dones, a la seva directora, a totes les persones del departament, doncs, que en aquests moments ens acompanyen, als col·laboradors i les col·laboradores de l'Institut Català de la Dona, i també i molt especialment a tots els representants de les entitats que avui també es troben aquí.

En segon lloc, agrair molt especialment a la consellera i a la presidenta que hagi volgut comparèixer a petició

pròpia en aquesta comissió quan només han transcorregut trenta-sis dies des de la seva constitució i justament en la mateixa setmana que celebrem el Dia Internacional de la Dona Treballadora. Felicitar-los, doncs, per la seva intervenció.

I, referent a les qüestions plantejades, no només per la mateixa intervenció de la consellera i de la seva presidenta, sinó també després d'haver mirat i fullejat el Pla estratègic de polítiques de dones, voldríem destacar el compromís que té aquest Govern de continuar treballant per la consolidació de les polítiques d'igualtat, tot i la difícil situació econòmica que viu el nostre país, com la majoria dels grups polítics, doncs, han posat de manifest.

Principalment, el que sí que voldríem destacar és la voluntat que té el Govern de treballar en matèria d'igualtat des d'una perspectiva àmplia i transversal per aconseguir la plena igualtat entre els homes i les dones en tota la societat catalana, en tots els àmbits i en tots els sectors.

La presidenta i la consellera han recordat que l'any que ve celebrarem els vint-i-cinc anys de la creació de l'Institut Català de les Dones. Tenim, per tant, una llarga tradició de polítiques de dones, i és important seguir fent passos fermes en la consecució d'aquesta igualtat efectiva. I d'això en depèn en bona part el país que volem construir.

És rebutjable des de tots els punts de vista que al segle XXI es discrimini ningú per raó de gènere. Però també ho és que se'l discrimini per la identitat sexual, per l'edat, l'origen o per la situació personal en què es trobi en aquell moment.

Fent referència a aquesta política transversal, voldríem parlar, justament, de la perspectiva de gènere. Tot i reconèixer que la situació de la dona ha evolucionat positivament gràcies als esforços de les polítiques dutes a terme per tots els governs de la Generalitat, els moviments feministes i per moltes persones i entitats que han treballat durant anys perquè això fos possible, els canvis demogràfics i socials que estem vivint aquest segle ens obliguen a no baixar la guàrdia i a continuar avançant, entre altres coses perquè el camí a recórrer és llarg i no el tenim consolidat.

Les polítiques que dissenyem, que es vagin dissenyant, tenen la necessitat i l'obligació d'adaptar-se constantment a les circumstàncies del moment.

Exemples positius d'aquesta evolució els tenim, segons les dades que la mateixa presidenta de l'Institut Català de les Dones va presentar en la passada compareixença, de l'any 2011, que el 60 per cent de les persones llicenciades són universitàries i són dones.

La legislació que s'ha anat elaborant aquests darrers anys de democràcia ha contribuït molt fermament a l'evolució favorable dels drets de les dones. Tot i així, l'emparedat de la llei no garanteix l'exercici d'aquests drets en igualtat de condicions. Avui, per exemple, els sous de les dones són majoritàriament menors que els dels homes, i ocupen molts menys càrrecs directius i de responsabilitat.

És per aquest motiu que creiem necessari treballar properament en el projecte de Llei..., efectiva, entre dones i homes, que de ben segur ajudarà a combatre les diferències i desigualtats entre uns i els altres.

Voldria recordar-li a la senyora Capdevila que l'any 2008 hi va haver unanimitat en aquesta cambra per a aprovar una llei valenta per a eradicar la violència masclista. I esperem la mateixa voluntat de suma per a l'aprovació d'un text únic i conjunt sobre la igualtat entre els homes i les dones.

Vostè també ha fet referència al tractament de la no-discriminació per l'orientació de la identitat sexual. Celebrem molt especialment l'actualització que es va fer des del departament, des de la Secretaria de Família, del Pla interdepartamental per la no-discriminació de les persones homosexuals i transsexuals, i que va comptar amb la participació de tots els departaments del Govern, d'entitats del sector, a través del Consell Nacional de Lesbianes, Gais i Homes i Dones Bisexuals i Transsexuals.

També ha fet referència en la seva intervenció, i la majoria dels grups polítics, a la importància de lluitar contra la discriminació per raó d'origen, d'acord, no obstant, amb els drets i deures consignats en el país d'acollida.

És per aquest motiu que demanem al Govern que amplii les polítiques de difusió d'aquestes mesures i programes que han d'anar adreçats a garantir la llibertat d'escollir i de desenvolupar els seus propis projectes de vida. I amb això voldria fer referència també a la problemàtica del burca que tenim a Lleida. La llibertat d'escollir i desenvolupar els propis projectes de vida. Com ja es recull en el pla, estem d'acord que aquestos programes han de recollir la diversitat de les dones pel que fa a totes les seves edats, cultures, diversitats o ètnies.

També volem demanar, perquè creiem que és important, que es continuï treballant en les polítiques d'igualtat en els joves des d'etapes d'ensenyament. És important l'educació en edats més joves per tal de prevenir i sensibilitzar contra els comportaments intolerants, discriminatoris o racistes. I també creiem que és molt important poder treballar en les polítiques de no-discriminació per qüestió de tenir algun tipus d'incapacitat, que, per descomptat, ja de per si, doncs, dificulten moltíssim la vida de moltes persones i especialment si són dones.

En segon lloc, i també ho recull el pla de govern, ha destacat la tasca que es farà en suport a l'emprenedoria i al lideratge femení. Li demanem que continuï treballant per trencar els estereotips que fan que la major part de les dones es dediquin sempre a les formacions socials; només el 10 per cent de les dones escullen una formació tècnica, i més del 50 per cent en són socials.

L'altra dada negativa, com ja hem comentat abans, és que només un 2,7 per cent del 46 per cent de la població ocupada femenina ocupen càrrecs directius.

També en el Pla estratègic de polítiques de dones es fa referència a un estudi fet per la Cambra de Comerç de Barcelona que diu que el cost econòmic de la pèrdua de talent femení a Catalunya se situa al voltant d'1 milió d'euros l'any, és a dir, un 1 per cent del PIB del nos-

tre país. És imprescindible trencar aquests estereotips, perquè no responen a cap base científica i condicionen el futur i l'enriquiment de la paritat. Aquest és un tema cabdal en la igualtat efectiva. I per això voldríem preguntar-li si tenen prevista alguna actuació concreta sobre aquest tema.

En tercer lloc, i també ho han destacat tots els grups polítics, volem parlar de la voluntat del departament i a voluntat d'aquest grup polític de poder acabar i eradicar la violència masclista, bé sigui duta a terme de forma física, psíquica o també econòmica.

Voldríem preguntar a la presidenta sobre l'estat del desplegament de la Llei 5/2008, del dret de les dones a eradicar la violència masclista, i també de la xarxa de recursos que la mateixa llei contempla, perquè quan parlàvem de l'evolució de la societat i de les necessitats d'adaptar les seves polítiques a aquesta ens referíem, per desgràcia, també a això.

La societat catalana, com la de molts països europeus, està patint una de les pitjors i més llargues crisis econòmiques de la seva història, i, per desgràcia, aquestes situacions afecten les persones més vulnerables, i les dones i els nens en són alguns dels seus protagonistes; les dades que ens ha presentant en són una bona mostra. I per això i des d'aquest grup polític els demanem que no baixin la guàrdia i que aquesta situació de crisi, que esperem que sigui temporal, no malmeti anys de treball de moltes generacions, perquè podem fer ni un pas enrere.

Els poders públics han de poder garantir a totes les dones una vida lliure de violència masclista per a elles i per als seus entorns familiars i comunitaris.

Demanem, per tant, a la presidenta de l'Institut Català de les Dones que tingui a bé comparèixer en aquesta mateixa comissió per a informar de les polítiques específiques en la lluita contra la violència masclista. La cultura de la impunitat ha de retirar-se del vocabulari en tots els eixos de la nostra societat, i també en aquest.

I, per acabar, creiem que si volem aconseguir la veritable igualtat entre tots els ciutadans i ciutadanes del país és fonamental el treball entre tots els agents socials, polítics i econòmics, el treball interdepartamental dins de la Generalitat i amb la resta d'institucions i administracions públiques.

Des de Convergència i Unió creiem que totes les qüestions que s'han de tractar en aquesta comissió han de ser assumides pel màxim nombre de representants de la cambra, i treballarem per aconseguir els consensos necessaris que ajudin a fer d'aquest petit país un lloc de convivència i d'igualtat entre tots els seus ciutadans.

Vivim moments històrics de construcció nacional i tenim l'oportunitat de construir un país des de l'experiència dels errors passats i amb la capacitat que ens dona una societat com la nostra, que ha sabut viure cohesionada durant anys.

Ens posem, per tant, a disposició del Govern per a buscar i aconseguir els consensos necessaris que ho han de fer possible.

El vicepresident

Muchas gracias, señora Cervera. A continuación procede que abramos un turno de réplica y de respuesta a las preguntas que se han formulado, un turno de intervención de treinta minutos, que si usted, señora *consellera*, quiere compartir con la presidenta del Institut Català de la Dona, pues, entendemos que es perfectamente posible.

Así que sin más dilación le cedo la palabra para que usted proceda a su intervención.

Gracias.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyor president. Sí, precisament, anava a demanar-li o a proposar-li si podríem compartir aquest torn per tal que la presidenta de l'Institut Català de les Dones pogués respondre aquelles qüestions més concretes i més relacionades amb el seu àmbit d'actuació.

S'han fet moltes preguntes, intentarem respondre-les, però ja demano excuses anticipades perquè segur que alguna quedarà sense resposta concreta per manca de temps o de coneixement del detall concret.

Jo volia començar agraint molt sincerament totes i cadascuna de les intervencions, perquè entenc que estan fetes des de..., «entenc» no, sé que estan fetes des de l'ànim més constructiu. Per tant, agrair tot el que han estat comentaris de posada a disposició i de suport des de les diferents forces polítiques, però també agrair el que han estat, doncs, crítiques, perquè ens esperonen a treballar i a fer la feina que ens pertoca des d'aquest departament en l'àmbit de la igualtat i de la lluita contra les discriminacions, en un sentit ampli, de la millor manera possible, i a cercar un consens sense el qual segur que serà impossible assolir alguns dels reptes que s'han dit des d'aquesta banda o des de l'altra banda.

Voldria començar, també, abans d'entrar en matèria i a respondre en allò que pugui a les intervencions dels senyors diputats i senyores diputades, que efectivament aquesta és una comissió sobre la igualtat de les persones; el major protagonisme que avui hem volgut donar a les dones obeeix efectivament a la proximitat amb el Dia Internacional de les Dones, i crec que també al protagonisme i el pes que tenen en el conjunt de la societat, no obviant altres col·lectius igualment importants, i evidentment n'han quedat sense fer-ne esment, com alguns dels diputats i diputades han recordat.

També dir que aquest no és un terreny de joc neutre i que, evidentment, quan parlem d'igualtat, quan parlem de no-discriminació, hi ha també lloc per a la ideologia. Crec que això és legítim i que no ens ha de fer tampoc cap por abordar-ho. Han sortit aquí diferents discursos i diferents mencions a qüestions. Jo crec que no n'hem de defugir cap ni una, no només avui, sinó en el transcurs de la vida espero que llarga i pròspera d'aquesta comissió. Però, en tot cas, que hi ha ideologia al darrere.

Jo crec que no hi ha ideologia, en canvi, sinó fets constatables quan parlem dels recursos necessaris per dur a terme les polítiques. Crec que era la senyora Cap-

devila que deia que la música i la lletra. Jo li agraeixo el comentari. Jo sóc d'allò que dèiem «lletres pures» abans, però és veritat que les lletres, les intencions, les polítiques, al final requereixen números, requereixen partides econòmiques per fer-les viables; en això, estem totalment d'acord.

El que succeeix és que estem en un context advers, com crec que tots i cadascun dels diferents portaveus hi han fet referència, però resulta, també, i aquest és un fet constatable i no és embolicar-se amb cap bandera, que Catalunya, malgrat generar els recursos suficients i imprescindibles per poder atacar d'arrel alguna de les situacions de desigualtat que s'han posat de manifest en el transcurs d'aquesta comissió, som discriminats des d'un punt de vista econòmic i financer, amb un ofec econòmic que ve de lluny, que es reproduïx i que s'amplia any rere any. Crec que en podríem posar alguns exemples, que no tots estrictament tenen a veure amb el terreny d'allò que estem comentant. Però si donéssim un cop d'ull a la xarxa ferroviària o als ports i els aeroports, al finançament de la Llei de dependència, que sí que és un tema que ha sortit en repetides ocasions al llarg d'aquesta compareixença, el mateix dèficit fiscal..., els incompliments vénen de lluny.

Ho dic perquè quan abordem les desigualtats –i s'ha fet especial èmfasi en les desigualtats que provenen del món del treball, i l'esclatxa salarial, i la sortida del mercat laboral de les dones; la crisi com afecta, no?, determinats sectors, doncs, que han estat històricament protagonitzats o capitalitzats per dones– no podem oblidar també quines han estat les retallades infligides per l'Estat en alguns d'aquests àmbits molt sensibles.

Sense anar més lluny, s'han fet referències a quines són les polítiques actives d'ocupació, quines són des del punt de vista de l'orientació, de la intermediació, que es poden aplicar al col·lectiu de dones per tal de millorar la seva ocupabilitat i afavorir la seva incorporació al món del treball.

Només voldria recordar que, sense anar més lluny, l'any passat aquestes partides en polítiques actives d'ocupació es van veure reduïdes en un 51 per cent per part del Govern de l'Estat. I veurem quin és l'impacte de la retallada que patirem aquest any 2013. Precisament perquè estem en un context on les desigualtats creixen i els recursos baixen. I això no només és una ironia, com comentava, també, crec que alguna diputada, sinó que és una absoluta injustícia.

Quan parlem de temes relatius a la igualtat, aquest és un tema absolutament transversal; això ho converteix en apassionant, però també hi dona una gran complexitat.

És evident que nosaltres, en tant que departament d'aquest Govern, que és únic i que és solidari, intervindrem, proposarem, treballarem perquè en totes aquelles reformes estructurals pendents que poden també tenir a veure amb aquesta millora de la situació de les dones en el mercat laboral, però també en el conjunt de la societat, hi serem presents. S'ha esmentat la reforma de la renda mínima d'inserció, s'ha esmentat la reforma del SOC. De ben segur que tindrem ocasió en aquesta i altres comissions d'abordar, també, aquestes qüestions.

En referència a aquells aspectes com els marcs normatius dels quals ens volem dotar per avançar efectivament en aquesta igualtat i en aquesta lluita contra la discriminació, em sumo als comentaris que s'han fet sobre el que va ser i el que és una bona llei, la Llei 5/2008; una llei que va ser, doncs, aprovada amb un amplíssim consens en aquest Parlament, i que crec que ens ha de donar també un punt de partida sobre altres lleis igualment importants que jo hi tinc tot l'interès, i crec que vostès també.

I per això crec que hi ha camp i terreny per treballar els propers mesos perquè vegin la llum algunes de les lleis que s'han esmentat en aquesta compareixença: la llei d'igualtat entre home-dona, a la qual hem fet referència tant la presidenta de l'Institut Català de les Dones com jo mateixa, i aquesta fórmula de la ponència conjunta, per tal que..., a partir d'un text efectivament treballat des de fa anys i novament posat en consideració les darreres setmanes, però també a partir d'un treball que ha fet aquest Govern, no des de fa quinze dies ni dos mesos ni tres mesos..., sinó que ja en l'anterior legislatura era un compromís portar-la a terme i tenir-la finalitzada i entrada en el Parlament en el segon tram d'aquella legislatura incompleta. Per tant, crec que no estem fent cap altra cosa que no sigui donar compliment a aquell compromís si diem que estem en disposició d'abordar amb el conjunt de forces polítiques i també lògicament amb el teixit associatiu aquest avantprojecte de llei per tal que pugui tenir, doncs, entrada la seva tramitació parlamentària l'any 2013.

Se'm demanava també per part de diferents portaveus respecte a la llei per a la no-discriminació i també es feia referència, doncs, a la reunió que vam mantenir aquesta mateixa setmana amb les entitats LGTB. És així. Se'm demanava com havia anat la reunió. Jo la valoro positivament. En tot cas, aquesta és la meua opinió; espero que sigui compartida. El que voldria fer és referència als acords presos en aquesta reunió per part del Departament de Benestar Social i Família i de la Secretaria de Família, en l'estudi d'aquell text que havia estat elaborat durant temps, treballat des del mateix Consell Nacional LGTB, amb participació del territori; un document, un text efectivament treballat i consensuat, però que no va veure la llum tampoc en la legislatura, al qual, doncs, les forces polítiques avui més referència han fet, a la necessitat de tirar endavant aquesta normativa.

Per part de Convergència i Unió, per part del Govern, hi ha un compromís de presentar un primer projecte, un primer document, un primer esborrany d'aquesta llei al llarg de l'any 2013. Crec que estem a temps d'estudiar a fons aquesta feina ja feta. Crec que estem a temps, tal com ens vam comprometre en aquesta reunió, en un termini de quinze dies, tres setmanes, de poder donar una resposta i parlar d'un document que contingui quins són els aspectes que al nostre entendre ha de contemplar aquesta normativa; hi insisteixo, una normativa que nosaltres sempre hem anomenat «de no-discriminació» en un sentit ampli, però amb una especial incidència i amb un pes específic de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia.

Quin paper tindrà el consell nacional? Doncs, com molts altres òrgans de participació del Departament de Benestar i Família, un paper actiu, un paper de respecte, de col·laboració. Efectivament, aquest consell nacional el presideixo; el reunirem, hi continuarem treballant. I la meua intenció és poder-hi participar i poder-lo presidir d'una manera activa, no d'una manera virtual, sinó formant-ne part, assistint a les seves reunions i deliberacions, i treballant colze a colze amb les entitats que allà hi són representades.

Altres qüestions que han anat apareixent en les intervencions. Se'm demanava..., aquest és un tema ja més concret –vaig passant d'un tema a l'altre; disculpin-me. Demanava la senyora López sobre aspectes relacionats amb l'ètnia gitana, sobre l'absentisme escolar. Dir-li que, pel que fa al Pla integral del poble gitano, des del Departament de Benestar Social i Família fem una coordinació de les diferents mesures, que són moltes –les he esmentat abans per sobre, però puc tornar-hi a fer referència–, de treball amb aquest col·lectiu. Tot allò que fa referència a l'absentisme escolar competeix, com és lògic, al Departament d'Ensenyament. No tinc les dades en aquests moments, no les porto a sobre. Però li podria dir que l'absentisme ha baixat i que en tot cas la lluita, el repte més important és fer front al fracàs escolar, que afecta de manera generalitzada tota la població; no voldria aquí estigmatitzar absolutament ningú, perquè el problema el tenim arreu i amb tothom.

Però, en tot cas, sí que dir-li que no per casualitat he fet esment abans d'aquest projecte europeu, el Rom-Up! –com el vam definir aquí, també per part dels mateixos patrocinadors, «Gitanos, amunt»–, en què es va tenir un especial incidència i hi van tenir una especial força totes les estratègies educatives d'èxit, centrades precisament en entorns escolars i territorials amb major presència del poble gitano i on hi ha hagut una feina molt bonica de treball amb les entitats i amb les administracions locals, amb uns resultats absolutament positius. I puc lliurar-li la documentació, fer-la-hi arribar, si l'interessa aquesta qüestió especialment.

Parlava de la racionalització d'horaris. Vull fer-li avinent també, i hi vaig fer referència en la meua compareixença a la Comissió de Benestar i Família, un compromís de legislatura de tirar endavant una llei de suport a les famílies, en la qual les qüestions relatives a la racionalització d'horaris també tindran, doncs, el seu pes específic.

La senyora Ribas ha fet especials referències a la necessitat, doncs, d'anar més enllà dels discursos i de les consideracions. Ha parlat de la mà dreta, de la mà esquerra... Jo crec que tots tenim una mà dreta i una mà esquerra, des d'un punt de vista morfològic, que l'important és que les dues mans avancin en la mateixa direcció. Creguin que aquest és el meu interès i el meu compromís.

Malauradament, en l'àmbit de les polítiques socials..., i torno a fer referència als recursos que són necessaris per nodrir aquestes paraules i per nodrir aquestes intencions, que podem compartir o no, però que en tot cas són les que van encaminades a fer rutil·lar les coses, expliquin..., o entenguin, més que «expliquin»

–sóc jo la que he de donar explicacions–, entenguin les enormes dificultats –també amb una retallada que s’ha produït els darrers dos anys d’un 92 per cent pel que fa, doncs, al conjunt de polítiques socials–, la dificultat de dur a terme determinades concrecions i determinades mesures i determinades polítiques amb l’amplitud i amb la intensitat que nosaltres voldríem.

Per tant, novament aquí hem de parlar de recursos, hem de parlar d’esforços –és al Govern de la Generalitat a qui li pertoca fer-los, evidentment–, de donar, doncs, sortida a la situació efectivament complexa de les entitats, del conjunt d’entitats. Avui podríem parlar de les que tenen a veure amb l’àmbit de les polítiques d’igualtat o amb les polítiques de les dones, i sé que després la senyora Gatell també hi farà referència, però en tot cas amb un ofec econòmic i amb unes retallades que tenen a veure precisament amb aquestes polítiques que també realitzen aquestes entitats que estan al darrere, no?, d’aquests serveis i d’aquestes polítiques concretes. Aquestes qüestions es fan molt difícils, no és una qüestió de mà dreta o de mà esquerra, ni de discursos, sinó de fets constatables i de partides econòmiques, que hi eren però que, després, malauradament, no arriben, no existeixen.

El representant de la CUP ha fet referència, doncs, també a la qüestió relativa a la llei de l’homofòbia; en prenc nota. També ha preguntat sobre el paper del consell nacional; crec que ja he respost.

I ha dit una cosa que comparteixo absolutament: pocs compromisos i que es puguin fer; no perquè siguin pocs –no perquè siguin pocs–, perquè hem d’aspirar a dur a terme totes aquelles accions i polítiques que siguin necessàries des del punt de vista de l’àmbit social; aquells que siguin necessaris, aquells que realment tinguin una transcendència important sobre les persones, sobre el teixit, que tinguin a veure, doncs, també amb el treball conjunt amb les entitats, amb el conjunt d’entitats, i amb les administracions que, en tot plegat ens acompanyen, amb un pes específic de l’Administració local, però que realment puguem fer, puguem complir, puguem dur a terme, puguem avaluar i puguem millorar.

La senyora Cervera ha tocat un tema, també, crec que especialment important. També ha parlat del treball conjunt amb els agents socials i econòmics. No en debades quan parlem d’igualtat, quan parlem de lluita contra la discriminació, abordem qüestions en les quals precisament agents socials i econòmics tenen una expertesa, tenen un paper i tenen una validació també important d’aquestes polítiques. També és la nostra voluntat i en molts casos la nostra obligació, doncs, treballar colze a colze en aquestes qüestions.

Han aparegut temes que tenen a veure amb aquelles formes sibilhines, que deia jo en la meva intervenció, si ho recorden, de discriminació. I, en aquest sentit, doncs, han aparegut determinades formes de neomasclisme, o el *cyberbullying*. Crec que la senyora Capdevila hi feia referència.

Volia dir-li, en aquest sentit, que, més enllà de les tasques que ja s’han iniciat des de l’àmbit de l’ensenyament per lluitar contra aquestes pràctiques, des

del programa «Estimar no fa mal», que duu a terme l’Institut Català de les Dones, sobre aquests comportaments dels joves amb relació a les seves relacions afectives i sentimentals, doncs, aquest és un aspecte que s’ha anat introduint perquè és una realitat que ens trobem a les nostres aules i a les nostres ciutats i que requereix també un tractament, un tractament molt adequat.

La crisi no és una excusa, la crisi és una realitat; però és evident que en l’àmbit de les desigualtats, aquestes creixen derivades de la crisi, derivades en alguns àmbits, doncs, de la manca dels recursos suficients per poder-les atacar com realment voldríem.

Jo crec que en aquelles qüestions que ens puguem posar d’acord, més enllà dels recursos, podrem avançar d’una manera molt més decidida. Però és veritat que en alguns aspectes que ha comentat, per exemple, la senyora Amorós..., a qui li agraeixo també, com al conjunt, com a tots vostès, la posada a disposició i les ganes de treballar conjuntament, al marge de diferències i d’opcions ideològiques, com deia abans.

Segur que un primer pas absolutament necessari i també molt urgent és aquesta flexibilització del dèficit. Per tant, en aquest sentit, vostè deia, aquest és un tema recurrent darrerament, com no pot ser d’una altra manera, en aquest Parlament. També en aquesta recurrència ens hi trobarem, senyora Amorós, de reclamar aquesta flexibilització necessària per poder atacar també d’arrel aquestes desigualtats que han anat apareixent i moltes altres que ens han quedat, doncs, al calaix per manca de temps.

I també, doncs, convidar el conjunt de forces polítiques d’aquesta cambra que també facin costat, no al Govern de la Generalitat, sinó que jo crec que al conjunt del país, a la societat, a les persones amb majors dificultats, perquè per la via d’aquests recursos puguem també abordar amb més garanties, amb més fortalesa, des del punt de vista de les mesures i de les polítiques, tot allò que és necessari per poder lluitar contra aquestes desigualtats.

Ho deixaria aquí.

El vicepresident

Gracias, señora *consellera*. Me parece que la presidenta del *institut català* quiere también intervenir en relación con las preguntas que a usted le han formulado. (*Pausa.*) Así que tiene la palabra.

La presidenta de l’Institut Català de les Dones

Moltes gràcies, president. Sí, seré molt breu; no intentaré ser breu, ho seré, perquè, completant les respostes que ha fet ara mateix la consellera, donaré algunes dades o algunes respostes molt concretes a preguntes concretes que han fet. El que em perdonaran, que no les faci ni per ordre ni les dirigeixi exactament a qui les ha formulades, perquè ho he estat reordenant.

En tot cas, hi ha hagut dues intervencions que han parlat, ens han demanat una atenció especial a les dones de l’àmbit rural. Que sàpiguen que des de..., fa uns me-

sos –és que els voldria dir el mes exacte, però no els ho puc dir–, s'està treballant, s'està, de fet, redactant un programa interdepartamental de dones de l'àmbit rural i marítim. És un programa que lidera el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, etcètera, que és molt llarg el títol, però que l'Institut Català de les Dones acull, òbviament, perquè li és pròpia també la temàtica, en el si de la seva comissió interdepartamental de què abans hem parlat; no està acabat d'elaborar encara, però sí que hi ha hagut l'interès per part dels dos departaments, doncs, de posar-se d'acord.

De fet, aquesta és una de les tasques que l'institut ha de fer, l'Institut Català de les Dones, que és la de fer que els altres departaments també facin en pro de les polítiques públiques de dones i d'igualtat, i que ho adscriuïn a més a més al seu àmbit competencial, perquè és en aquests àmbits, en aquests departaments, on hi ha l'expertesa també de cadascun dels àmbits, i la nostra visió ha de ser necessàriament absolutament transversal.

D'altra banda, s'ha parlat també del desplegament de la llei. Ens han demanat en dues o tres ocasions que diguem en quin estat està aquest desplegament. De fet, ja la consellera deia abans, en la seva primera intervenció, que hi havia dos aspectes que encara estaven per desplegar d'aquesta Llei 5 del 2008, del dret de les dones a eradicar la violència masclista. Doncs, dir-los, com ja vam anunciar també en una compareixença anterior, que el Decret d'indemnitzacions, aquest que preveu indemnitzacions per a les víctimes de violència masclista i també per als seus fills i filles, va començar el seu procediment administratiu fa *molts* mesos. Però deuen saber també, segurament, i, si no ho saben, ja els ho dic, que jo també vaig quedar-me molt sorpresa, la quantitat de dies que necessita un decret per fer-se realitat. Per tant, hi ha tot aquest procediment; ara estem arribant ja al final del procés administratiu perquè aquest decret pugui ser una realitat. De fet, en la proposta que l'Institut Català de les Dones ha fet al departament i també al Departament d'Economia del pressupost del 2013 ja es contempla la partida que es necessita per fer front al desplegament d'aquest Decret d'indemnitzacions.

D'altra banda, l'altre aspecte que queda per desplegar és la xarxa de recursos. La xarxa de recursos per a dones víctimes de violència masclista és bastant probable que no tingui un final. La llei no preveu..., preveia un desplegament dels SIAD que, posteriorment a l'aprovació de la llei, ja es va concretar quants havien de ser i on havien d'ubicar-se. Això forma part de la xarxa de recursos.

Els SIE, els serveis d'intervenció especialitzada, abans hem dit que se n'havia obert un el 2011 a la Seu d'Urgell; el 2012, a Lleida; que teníem prevista l'obertura el 2013 del SIE de Mataró. Formen part també d'aquesta xarxa de recursos. Per tant, s'ha anat, s'està desplegant. Així mateix també els punts de trobada que els darrers dos anys s'han anat obrint també al país; l'any passat, dos punts de trobada, amb un cost important, també, per a la Secretaria de Família.

Val a dir, i això va en resposta a una altra intervenció, que l'Institut Català de les Dones no gestiona equipaments. Per tant, no en tanquem; tampoc n'obrim. No

els inaugurem mai, nosaltres soles, però tampoc els tanquem, per tant. Era, em sembla, el senyor Arrufat, de la CUP, que deia que, a banda que s'havia rebai-xat el pressupost en 2 milions d'euros, doncs, també s'havien tancat equipaments. No és cert. Bàsicament, d'aquesta xarxa de recursos el que s'ha anat fent..., competència del departament, però en tot cas gestió directa de la Secretaria de Família, perquè són recursos per a les dones i les seves famílies; doncs, s'han anat augmentant aquests recursos, obrint, com deia, aquests dos SIE nous, el 2011 i el 2012, amb la previsió d'aquest tercer el 2013, més els diferents punts de trobada, i aquests dos contractes programa nous que hem signat aquest any per als SIAD comarcals del Garraf i del Vallès Oriental, també aquest any 2012.

Pel que fa al pla estratègic, se'ns demana contingut específic del pla –em sembla que era la senyora López que ho deia. Bé, potser s'haurà de repetir moltes vegades, però aquest és un pla estratègic; els plans estratègics conformen un marc conceptual dins del qual ens hem de moure per tal de concretar les accions. El que nosaltres proposem amb aquest pla estratègic és que les polítiques públiques de dones, les polítiques públiques d'igualtat, dins del Govern de la Generalitat, impregnin tota l'acció política del Govern. I, amb la seva aprovació, de fa uns mesos, el Govern de Catalunya se n'ha fet responsable. Ara haurem de veure de quina manera aconseguim que realment les polítiques públiques de dones, aquest biaix, aquesta mirada de gènere, també impregni, però en tot cas és un compromís adquirit des del moment de la seva aprovació.

Ara, amb què podem passar comptes? Amb les accions concretes. I aquestes accions concretes són les que s'han d'especificar –ja estan especificades moltes d'elles– en els plans, projectes o programes sectorials. Aquest que he dit abans, l'interdepartamental de dones de l'àmbit rural i marítim, n'és un; el de l'atenció a la violència, n'és un altre; el de la prevenció de relacions abusives entre els joves, n'és un altre. En tots els àmbits sectorials. El pla d'acció juntament amb Empresa i Ocupació, n'és un altre, dins del món de l'àmbit laboral. Etcètera, no? Per tant, seran aquests altres plans sectorials no només els que tindran el contingut econòmic i pressupostari, sinó també els que tindran els indicadors per a la seva posterior avaluació i dels que haurem de passar comptes.

Com que es demanava també que avaluéssim el pla, aquest pla es va aprovar el mes de novembre de l'any passat; s'ha començat, per tant, a implantar, tot just, i per tant no podem passar comptes encara d'aquest pla. Els plans tenen aquesta vigència de quatre anys, i en principi les accions específiques es poden anar avaluant amb les diferents memòries anuals que hi ha, però no un pla general, que té quatre anys de vigència i que tot just estem a l'inici de la seva implantació.

El que és important és saber que tots aquests programes i projectes han de tenir, tenen necessàriament un sistema d'avaluació a través d'indicadors avaluadors. Aquesta és una pràctica que no sempre ha estat comuna en les polítiques públiques de dones però que ho ha de ser.

Em demanava també la senyora Ribas els resultats sobre aquests estudis d'impacte de gènere. Li vull aclarir que són informes d'impacte de gènere que fa l'Institut Català de les Dones –emet– respecte a qualsevol ordre que des de la Generalitat, des del Govern de la Generalitat es tramiti; ordre per petita que sigui, decret, llei, projectes, etcètera. Per tant, el que es fa és passar pel sedàs de l'institut, observant, atenent al fet, doncs, que aquestes ordres, lleis, iniciatives diverses, legislatives o no, donin compliment de tot allò que estableixen la llei per una banda, la Llei 5 del 2008, de violència, o totes aquelles altres sectorials que tinguin a veure amb la perspectiva de gènere, el llenguatge no sexista, etcètera; no són tant estudis com informes d'impacte de gènere, que són tramesos sempre a les secretaries generals dels mateixos departaments que els han emès.

Pel que fa a l'enquesta de violència masclista del 2010, se'n va passar compte a la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista. I clar que n'hem fet coses. A part de donar-ne compte a aquesta comissió, que és el màxim òrgan de coordinació de totes les institucions i agents socials, el que ens han permès els resultats d'aquesta enquesta sobre la violència masclista és determinar quines seran les accions posteriors en l'àmbit de la violència masclista, per exemple, que em sembla que ja ho he dit en la meva intervenció. Com que aquesta enquesta ens deia que la línia 900 era molt efectiva, molt utilitzada, però poc coneguda –la qual cosa vol dir que si rep deu mil trucades anuals de mitjana, més o menys, en rebria moltes més si fos més coneguda, i per tant que hi ha, com ja sabem, una gran quantitat de situacions de violència masclista amagades, invisibilitzades–, doncs, això ens va provocar fer una campanya de difusió d'aquesta línia i, de retruc, també d'altres serveis de la xarxa de recursos d'atenció i recuperació de les dones víctimes. I com aquest cas, doncs, d'altres, que ens han orientat. I val a dir que en els resultats d'aquesta enquesta també, en bona part, s'ha fonamentat el programa «Estimar no fa mal», de prevenció de les relacions abusives entre els joves, perquè ens en donaven força *inputs*. De tota manera, clar, es pot entrar en més detalls, però, òbviament, no és aquest el moment, segurament.

També ens demanaven concretar una mica més les polítiques i en algunes..., jo crec que, si no ho recordo malament, en un parell d'ocasions s'ha fet referència que dona la sensació que parlem d'això, de declaració d'intencions, de manera, de pensaments, d'allò que ens agradaria, i és veritat, però és que és molt important també el discurs; una altra cosa és que després aquest discurs no es concretés mai en cap política efectiva..., en cap política real –si és efectiva o no s'ha d'avaluar posteriorment a la seva realització.

És probable que hi hagi un cert desconeixement també de les tasques que no ara, de fa molts anys, l'Institut Català de les Dones fa en el nostre país bàsicament per coordinar, com deia abans, i dissenyar també les polítiques de dones amb la base de garantir els drets d'aquestes persones, d'aquestes dones, de la mateixa manera que ho estan els dels homes.

Però jo reivindico la importància del discurs, justament, en les polítiques de dones, perquè és molt important que hi hagi una transmissió d'uns valors determinats. Llavors, jo us remeto, a qui hi tingui l'interès, al web de l'Institut Català de les Dones; és un web actualitzat diàriament, molt actiu a més a més, on hi ha exposat públicament tot allò que fa referència a les accions de l'institut i també a aquelles que tenen a veure amb les polítiques de dones i que es fan des d'altres departaments del Govern de la Generalitat i fins i tot des d'altres institucions i també des de la xarxa associativa de dones del país. Entre d'altres coses, hi ha penjada cada any la memòria, la memòria d'actuacions de l'institut, on es passa comptes d'allò que vam dir que volíem fer i allò que hem fet finalment. Per tant, els convido a revisar-ho o a visitar aquest web i aquests documents, perquè els poden donar una idea també de què és el que es fa.

I, ja per acabar, recullo el guant: tindrem una compareixença, demanada per Iniciativa, per parlar més concretament o només del pla estratègic, en el qual podrem aprofundir força. I recullo el guant també llançat per la diputada Cervera, de Convergència i Unió, respecte a la meua compareixença per parlar de violència. No serà la primera vegada. Jo estic a la seva disposició i a la disposició d'aquesta cambra per a tot allò que em requereixin. En tot cas, tant el pla com tots els instruments per lluitar contra la violència masclista jo penso que es mereixen tota l'atenció d'aquesta cambra i, òbviament, de l'Institut Català de les Dones.

Gràcies.

El vicepresident

Bien. Moltes gràcies, senyora Gatell. A continuació vamos a abrir un segundo turno de intervención exclusivamente para formular aclaraciones. Por tanto, me imagino que los grupos parlamentarios, en su totalidad, querrán hacerlo. Sí les pido que..., bueno, el que no lo desee, evidentemente, no tiene por qué hacer uso de ese turno, pero sí les pido sobre todo que se ajusten lo máximo posible al tiempo que vamos a conceder, que es de tres minutos, porque al fin y al cabo se trata de formular aclaraciones en relación con alguna cuestión que haya suscitado, bueno, pues, algún tipo de duda al respecto.

En primer lugar, no sé si intervendrá la portavoz del Grupo Parlamentario de Esquerra Republicana, la senyora Amorós...

Rosa Amorós i Capdevila

Voldria fer-li una breu al·lusió..., és que, abans, com que m'ha mencionat, podria només fer un petit comentari?

El vicepresident

¿Por alusiones, usted quiere...?

Rosa Amorós i Capdevila

Sí, només un moment...

El vicepresident

Sí, si se constriñe al tiempo concedido, puede, puede hacerlo.

Rosa Amorós i Capdevila

Sí. És a la diputada de Ciutadans. Dir-li que en aquests moments l'agenda política, social i econòmica és indestriable, va conjunta, per a tirar endavant el nostre país. I, per tant, ja entenc que vostè entengui que potser me n'he anat del tema, però pensem que no és així.

I a la diputada Capdevila dir-li que nosaltres estem satisfets que hagin utilitzat la llei que precisament vam estar treballant quan estàvem al Govern, quan el compartíem, perquè és la base que ha utilitzat actualment el Govern actual per a tirar endavant la llei que ara, consensuadament, doncs, ens en sortirem tots plegats de fer-la conjuntament. Gràcies, en aquest sentit.

Llavors, només una pregunta una miqueta més concreta; és que, quan es parla de la norma per a garantir el dret de les persones LGTB, volíem preguntar si s'està descartant fer una llei específica contra l'homofòbia. I si la resposta és que sí, ens agradaria que ens expliqués una mica els motius. O entenc que hem d'esperar, doncs, que es trobin amb el consell i acabar-ho de decidir?

Gràcies.

El vicepresident

En todo caso, su turno, señora *consellera*, lo dejamos para el final. Ahora, a continuación, si quiere intervenir la portavoz del Grupo Parlamentario Socialista, pues, tiene la palabra, ¿eh?, para aprovechar esos tres minutos de tiempo máximo que concedo.

Montserrat Capdevila Tatché

No tenia la intenció de fer cap més intervenció. En tot cas, doncs, agrair les al·lusions, perquè veig que..., que tinguem iniciativa i tirem endavant és igual de qui sigui, l'important és que sigui del país. I, per tant, jo crec que aquí l'important és buscar el consens, l'acord. I nosaltres estem justament treballant en aquesta línia. I, en tot cas, quan es governa es governa col·legiadament, tots els membres del Govern, i per tant ho podem compartir.

El vicepresident

Gracias, señora Capdevila. A continuación tiene este turno de intervención para formular aclaraciones la portavoz del Grupo Parlamentario del Partido Popular, la señora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Sí; gracias, presidente. Miri, consellera, té raó, té raó en una cosa: necessitem més diners, necessitem un millor finançament. I aquest grup, la representant d'aquest grup està completament d'acord amb això, i ho hem reclamat des del nostre grup parlamentari, un millor finançament per a Catalunya.

Però, miri, l'Estat no és el culpable de tot, l'Estat no és el culpable de com un determinat govern..., i vostè ha parlat d'ideologia política, i és veritat, eh?, cadascú té unes prioritats en funció del seu ideari polític. El nostre grup, per exemple, els diners que s'han donat per a la promoció del català a Andorra..., no ho faria. Aquests diners, aquesta quantitat, per petita que sigui, que no ho és, els empraria en altres qüestions: de sanitat, d'educació, per crear llocs de treball o, en aquest cas, en polítiques actives en favor de la igualtat.

I aquest Estat, tan dolent, tan culpable de tots els mals que ens passen, aquest Estat del qual afortunadament formem també part els catalans, també fa polítiques actives en favor de la dona, aprovant, per exemple, un contracte a temps parcial que facilita la conciliació de la vida laboral i familiar, regulant per primera vegada el teletreball, reduint les aportacions empresarials a la seguretat social en determinats casos de contractacions de dones.

Per tant, és cert, cadascú té la seua ideologia, cadascú té una manera d'administrar els diners, són respectables, però cal aclarir i cal dir quines són les prioritats de cadascú.

I sí que m'agradaria demanar-li a la presidenta de l'Institut Català de la Dona..., ja sé que ho podem buscar a la pàgina del departament, però li demanaria si ens pogués facilitar una relació d'aquests plans sectorials que formen part del pla estratègic.

Gràcies.

El vicepresident

Gracias, señora López. A continuación la señora Ribas tiene derecho a intervenir para formular esas aclaraciones.

Gracias.

Marta Ribas Frías

Sí, no, no esgotaré ni tan sols el temps que ens dóna.

Està claríssim, eh?; ha quedat claríssim avui en aquesta comissió que segurament l'àmbit de la igualtat és un dels àmbits en què més es veu la ideologia en les polítiques que s'apliquin.

Només volia fer un aclariment, senyora Gatell, en la qüestió dels estudis d'impacte de gènere en què li demanava especialment, tot i que li feia, si vol, doncs, un cert discurs polític al darrere, no?, de relació i d'interrelació de diversos temes a partir d'això, li demanava si li fan cas, després, del que diu a aquests estudis d'impacte de gènere. I l'insto, com que ens veurem aviat, però potser entremig ja ho hauran tingut, que facin, els permetin fer aviat un estudi d'impacte de gènere dels propers pressupostos, i espero que els facin cas.

El vicepresident

Gracias, señora Ribas. Señora Arrimadas, su turno.

Inés Arrimadas García

Sí, bueno, el tema este, cansino, recurrente, de verdad, que ya nos aburre soberanamente, este tema del «España nos roba», vamos a ver, ustedes lo han encontrado como excusa para justificar absolutamente todo. Y, en el caso de Esquerra Republicana..., el Gobierno lo utiliza de excusa para recortar, pero en el caso de Esquerra Republicana ustedes lo utilizan de excusa para apoyar los recortes, porque hace dos días decían que con los recursos actuales se podían llevar otras políticas a cabo.

Yo creo que con los recursos que tiene Cataluña pueden llevarse políticas, a cabo, muy diferentes. Y hay diferentes grupos parlamentarios que tienen propuestas diferentes. Ustedes, ante cualquier posicionamiento, les van a dar apoyo a los recortes de Convergència i Unió, eso sí, como dice su presidente, el señor Junqueras, si se explica muy bien que la culpa es de Madrid.

Hombre, nosotros, como nos gusta hacer las cosas por lo menos con un poco de seriedad, decirles que la culpa no es, de todo, de España –no es, de todo, de España. ¿Que se debe reformar la financiación de las comunidades autónomas? Sí. ¿La financiación de los ayuntamientos? Sí. Pero el mantra este que repiten ustedes hasta la saciedad de «España nos roba» no es excusa para todo y mucho menos para que ustedes vulneren lo que se supone que es su ideología y apoyen recortes que son absolutamente contradictorios con lo que nosotros habíamos entendido siempre que es lo que apoyaban.

Y una aclaración a la señora presidenta del Institut Català de les Dones. Nos habla de las memorias de actividades. Yo sé que se hacen memorias de actividades; lo que nosotros pedimos es más datos sobre el impacto real de las políticas de las medidas, que eso no se puede encontrar en una memoria de lo que ustedes han hecho, de cuántas jornadas han hecho, cuántos estudios, cuántas reuniones, que también es muy importante para hacer un seguimiento de su labor como institución pública y me parece fundamental que ustedes lo hagan, y, si lo hacen anualmente y le dan publicidad en la web, nos parece fantástico.

Pero nosotros a lo que nos referimos es a datos objetivos de impacto –cuánto ha disminuido la violencia de género, cuánto ha disminuido la brecha salarial entre las mujeres y los hombres en Cataluña–, a este tipo de datos que no se recogen normalmente en una memoria de actividades y que son los únicos que permiten evaluar si una política, si un programa o si una medida ha sido eficaz y eficiente. Y eso es lo que nosotros pedimos, que se incremente esta información y que se tenga en cuenta a la hora de planificar futuras acciones.

Muchas gracias.

El vicepresident

Gracias, señora Arrimadas. Es el turno de la señora Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Sí, no, només dos petits comentaris. Senyora Arrimadas, no és un tema de recurrència de diners. Vull dir, abans la senyora Capdevila ha fet referència a pèrdua de drets socials. Els drets socials no només són diners; nosaltres no tenim competències ni a regular les pensions, ni a regular el tema de l'avortament, ni a regular el tema de l'accés sanitari, ni a regular la llei de matrimonis, ni a regular tampoc la llei de la reforma laboral. Per tant, no es tracta només d'un tema de diners; es tracta d'un tema de competències plenes, doncs, per a poder..., nosaltres mateixos poder-nos autogestionar.

I en qualsevol cas, doncs, nosaltres també posar-nos a disposició de tots els grups de la cambra per a poder tirar endavant totes les polítiques que..., a pesar que ideològicament som un pèl diferents, jo crec que la realitat és que tots volem la igualtat efectiva entre l'home i la dona i de tots els ciutadans del país, i, per tant, jo crec que trobarem fórmules per a poder-nos posar d'acord.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Molt bé; moltes gràcies, senyora Cervera. El últim turno, ya, de intervenció de la *consellera*, para que aproveche, pues, esta última ocasión para responder a aquellas cuestiones que hayan podido quedar un poquito en el aire.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies. Ara sí..., espero que..., és l'última per avui; segur que tindrem més ocasió de veure'ns i de discutir qüestions.

Senyora López, evidentment que les ideologies són respectables, només faltaria, ho comparteixo plenament. Però les decisions polítiques sí que són criticables i políticament controlables; és el que vostès fan, i molt ben fet que fan, en aquesta cambra i el que s'ha de fer a totes les cambres del món. El que succeeix és que moltes vegades els discursos no s'adeqüen a la realitat. Vostès han deixat, per exemple, a zero el que són els programes adreçats a polítiques per a les dones, com també a l'acollida d'immigrants, o també si parlem de discapacitats. És evident que hi ha ajustos econòmics derivats d'una situació, en la qual, vostè diu, el Govern de l'Estat no té la culpa de tot. Evidentment que no té la culpa de tot, però sí que té culpa en el sentit que prioritza unes determinades mesures i unes determinades polítiques per sobre d'algunes altres. I avui que parlem de polítiques de dones és bo recordar que les aportacions o les partides pressupostàries que cofinançaven alguns programes, doncs, han estat deixades amb el comptador a zero.

Jo no sé si els discursos són *cansinos*, com deia vostè, senyora Arrimadas; en tot cas és vostè la que inicialment en la seva intervenció ja ha tret aquesta qüestió. Jo el que lamento profundament i a mi el que em representa no una sensació de cansament només, sinó que té unes repercussions, perquè es trasllada a un ofec eco-

nòmic, a un ofec fiscal, que, finalment, com s'ha posat de manifest aquí, també té un risc d'ofec social sobretot en determinats col·lectius i en determinades polítiques, és que l'Estat incomplèixi, que l'Estat retalli, que l'Estat ens adverteixi, que ens doni lliçons, també que ens amenaci, fins i tot que silenciï els que pensen diferent, perquè això, en definitiva, tampoc ajuda gens, en res, ni a aixecar la moral col·lectiva ni molt menys a crear, doncs, i a poder generar mesures que puguin també atacar les enormes dificultats amb què es troba el conjunt de la societat.

I una pregunta, doncs, concreta que formulava la senyora Amorós, que jo pensava que ja l'havia respost en la primera intervenció, però en tot cas hi tornaré a fer referència, quan parlava sobre la llei, doncs, que ha de donar, jo crec i espero, satisfacció a la proposta i al treball que s'ha fet des del col·lectiu LGTB pel que fa a la lluita contra l'homofòbia, la transfòbia o la lesbofòbia. Jo deia que el nostre compromís, a allò a què ja es va comprometre el Govern en l'anterior legislatura i que avui novament posem de manifest, és que creiem que cal disposar d'un marc normatiu que lluiti i que sigui efectiu contra tot tipus de discriminació i on aquesta situació concreta de l'homofòbia tingui un paper essencial i tingui un paper important.

No obstant, hem manifestat que el nostre compromís és aquest any 2013 poder disposar d'un projecte al respecte; que estudiarem la proposta que se'ns va formular i que se'ns va entregar en la reunió mantinguda amb les entitats, que ho treballarem, que estem disposats

a escoltar; que nosaltres considerem i tindrem temps, segur, d'aprofundir en aquest raonament, en aquestes explicacions que vostè demanava de quina és la forma o quina és la fórmula més interessant o més efectiva per lluitar contra aquestes discriminacions.

Som conscients que existeixen, que hi han situacions realment de discriminació amb aquest col·lectiu, com també amb altres, i el que hem de veure és de quina manera, hi insisteixo, efectiva, possibilista, en la línia d'assumir compromisos que siguin realment complibles i assumibles en el nostre marc competencial, amb les eines que tenim a la nostra disposició, amb els recursos de què també disposem..., de treballar contra tot tipus de discriminació, hi insisteixo, posant, doncs, de manifest el necessari pes i el necessari protagonisme que aquestes qüestions han de tenir en aquest marc normatiu, que encara no ha vist la llum, com tampoc va veure la llum la normativa o el treball que s'havia treballat, i que nosaltres estem disposats a treballar, a revisar i a parlar, doncs, al llarg d'aquest any 2013.

El vicepresident

Bien, concluida la intervenció de la senyora *consellera*, les agradezco a todas las intervenciones que han llevado a cabo en esta comisión.

Y se levanta la sesión.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i vuit minuts.